POLIROM
Top 10+

KENZABURŌ ŌE

17

KENZABURŌ Ōe

17

Traducere din limba japoneză
și note de Roman Pașca

POLIROM
2014

variantă eBook – martie 2023

KENZABURŌ ŌE (n. 1935) este unul dintre marii prozatori japonezi ai secolului XX și un clasic al literaturii universale, distins în 1994 cu Premiul Nobel pentru Literatură. Dintre cărțile care i-au adus notorietatea amintim: *Prada* (1957, distinsă cu Premiul Akutagawa), *O experiență personală* (1964, distinsă cu Premiul Shinchosha), *Strigătul înăbușit* (1967, distinsă cu Premiul Tanizaki), *Potopul mă cuprinde* (1973, recompensată cu Premiul Noma) și *Mușcat de hipopotam* (1985, recompensată cu Premiul Yasunari Kawabata).

1

Azi e ziua mea. Azi împlinesc șaptesprezece ani: sunt un *Seventeen*[1]. Doar că nimeni din familie nu-și dă seama că e ziua mea – nici taică-meu, nici maică-mea, nici frate-meu. Ori se prefac că nu-și dau seama. Așa că nu zic nici eu nimic.

Pe seară, soră-mea mai mare se întoarce acasă de la spitalul Forțelor de Autoapărare[2], unde lucrează ca asistentă. Sunt în baie, tocmai mă dau cu săpun.

— Șaptesprezece ani! Nu-ți vine să-ți pipăi carnea de pe tine? strigă.

Soră-mea e îngrozitor de mioapă și poartă ochelari, dar îi e atât de rușine cu ei, încât a hotărât să nu se mărite toată viața. De-asta s-a dus să lucreze la spitalul Forțelor de Autoapărare. Nu face altceva decât să citească în prostie, nici nu-i pasă că-și strică ochii și mai tare. Pesemne că și cuvintele astea le-a pescuit tot de prin vreo carte.

Dar măcar cineva din familie și-a amintit de ziua mea. În timp ce mă spăl, îmi revin puțin din singurătate. Repet cuvintele soră-mii și, gândindu-mă la ele, sexul mi se întărește încet într-o erecție ascunsă în clăbucii de săpun. Mă duc să încui ușa de la baie.

Îmi face impresia că am întruna erecții. Îmi plac erecțiile. Îmi plac datorită senzației de energie care-mi fierbe prin tot trupul. Și-mi place să-mi privesc sexul erect. Mă așez din nou și mă săpunesc temeinic din cap până-n picioare. Apoi mă masturbez. Prima masturbare după ce-am împlinit șaptesprezece ani.

La început mă temeam că masturbarea îmi face rău, dar am răsfoit niște cărți de sexologie la librărie și am aflat că singura chestie negativă la masturbare e sentimentul de vinovăție. M-am simțit descătușat.

Nu-mi place sexul vinețiu al adulților, care pare gol-pușcă cu

[1] Numele unei reviste americane pentru adolescenți, foarte populară și în Japonia.

[2] Armata japoneză.

pielea belită. Nu-mi place nici sexul copiilor, care seamănă cu o plantă crudă. Îmi place sexul meu când e gata de masturbare. Propriul meu sex. Dacă vreau, pot să belesc prepuțul care, când sexul se întărește, înfășoară capul trandafiriu ca un pulover moale și pot să-l folosesc ca să încălzesc smegma de dedesubt și s-o transform în lubrifiant.

La ora de igienă, medicul școlii ne-a spus cum să curățăm chestia aia, dar toți elevii au râs. Și asta pentru că toți ne masturbăm și n-avem cum să scăpăm de smegmă.

Am ajuns un as al masturbării. Am descoperit până și o metodă să apuc vârful prepuțului exact când îmi dau drumul, ca și cum aș strânge băierii unui săculeț, și să prind toată sperma în el. Ba chiar am făcut o gaură în buzunarul unei perechi de pantaloni și, când îi port pe ăia, pot să mă masturbez și în clasă.

Mă masturbez în timp ce-mi aduc aminte de un articol pe care l-am văzut în secțiunea color dintr-o revistă pentru femei – confesiunea unui soț care, în noaptea nunții, i-a rupt soției sale peretele vaginal cu penisul și i-a provocat o peritonită. Sexul meu erect e învelit de prepuțul moale, alb, cu o ușoară umbră albăstruie. E avântat în sus cu frumusețea energică a unei rachete. Mângâindu-l, realizez pentru prima oară că au început să mi se contureze mușchii pe brat.

Câteva clipe, stau să-mi admir uimit mușchii, fibre noi de cauciuc. Mușchii mei. Îmi apuc mușchii și-i strâng cu putere. Mă cuprinde bucuria. Zâmbesc. Tricepșii, bicepșii, mușchii de pe coapse, toți sunt încă cruzi, dar dacă-i antrenez, o să se facă mari și puternici.

Îmi trece prin minte să vorbesc cu tata să-mi cumpere de ziua mea un extensor și un set de greutăți. Taică-meu e un zgârcit și mă îndoiesc că o să-mi ia vreodată echipament de sport, dar căldura aburilor și delicatețea clăbucilor de săpun îmi induseseră un soi de extaz în care aveam senzația că aș fi putut să-l conving. Până vara viitoare, mușchii o să-mi fie bine conturați, iar trupul dezvoltat peste tot pe unde trebuie. O să atrag privirea fetelor la plajă și o să sădesc semințele fierbinți ale respectului în inimile băieților din clasă. Gustul sărat al brizei marine, nisipul fierbinte, praful înțepător pe pielea arsă de soare, mirosul trupului meu și al prietenilor și un abis de amețeală fericită, de

singurătate și liniște în care mă cufund dintr-odată în țipetele mulțimii de înotători goi-pușcă. Ah, ah, ah, ah, strig și închid ochii. Sexul vârtos și cald mi se întărește o clipă în strânsoarea mâinii și în secunda aia simt zvâcnirea spermei care țâșnește cu putere din mine și îmi umple căușul palmei. Și știu că, în tot răstimpul ăsta, înotătorii goi și fericiți se îmbăiază în liniște în marea dintr-o după-masă senină de miez de vară de dinăuntrul meu.

Și apoi pe marea din mine se așază răceala unei după-amiezi de toamnă. Tremur și deschid ochii. Sperma mea e împrăștiată pe podeaua băii, dintr-un capăt în altul. Deja nu mai e altceva decât un lichid alburiu, rece, fals și tulbure. Nici nu mai simt că e a mea. Dau cu apă caldă peste tot s-o spăl, însă ultimele gogoloaie spongioase rămân prinse între scândurile de pe podea și nu se dau spălate cu una, cu două. Dacă soră-mea s-ar așeza acolo, s-ar putea să rămână însărcinată. Asta ar însemna incest și probabil că soră-mea ar deveni o smintită scârboasă.

Continui să dau cu apă caldă peste tot, dar între timp mi se face frig și am senzația că o să m-apuce tremuratul. Mă bag în cadă, dar ies aproape imediat împroșcând zgomotos apa în toate părțile. Dacă stau prea mult în baie, cu siguranță că mama o să devină bănuitoare. Și o să spună, sarcastică: „Până anul trecut, băiatul ăsta făcea ca mâța la apă, oare de ce-o fi început să-i placă atâta în baie?”.

Iritat, cu grijă să nu scot vreun zgomot, descui ușa. Imediat ce ies din baie, beatitudinea care-mi cuprinsese trupul în momentul orgasmului precum ceva care m-ar fi invadat dinăuntru și din afară deopotrivă, prietenia pe care o simțisem față de oameni complet necunoscuți, sentimentul de viață trăită în comun, toate resturile astea de senzații au rămas în urmă, prinse în aburul care miroase ușor a spermă.

Pe peretele vestiarului nu mai mare de patru rogojini și jumătate e agățată o oglindă mare. Mă văd în ea stând nemișcat în picioare, singur, gol și deprimat în lumina galbenă. Da, asta e, nu sunt nimic mai mult decât un *Seventeen* deprimat. Sexul mi s-a chircit pe pubis, printre firele de păr care abia dacă formează niște smocuri pipernicite. Prepuțul mi s-a zbârcit și arată ca o crisalidă negru-albăstruie, plină de riduri. Atârnă umed și greu de

la câtă apă și câtă spermă a absorbit. Doar testiculele sunt relaxate de la apa fierbinte și par că vor să coboare până înspre genunchi. E o priveliște oribilă. În plus, pe trupul meu reflectat acum în oglindă, cu lumina care îmi bate din spate, nu se văd decât piele și oase, nici pomeneală de vreun mușchi. Lumina fusese mai bună în baie, atâta tot. Mă simt dezamăgit.

Îmi pun cămașa extrem de abătut. Fața îmi iese din guler și se holbează la mine. Mă apropii de oglindă și mă uit cu atenție la fața mea. E dezgustătoare. Nu e pocită sau negricioasă, e pur și simplu dezgustătoare. În primul rând, pielea e prea groasă, albă și groasă ca pielea de porc. Mi-ar plăcea o față ca a unui atlet, cu o piele bronzată și subțire întinsă ferm peste niște pometi bine conturați, dar pe sub pielea mea e doar o masă de carne și grăsime. Dă impresia că fața e singura parte grasă din trupul meu.

Apoi fruntea îngustă. Și părul meu aspru, care crește turtind-o și făcând-o să pară și mai îngustă. Obrajii mei umflați. Buzele mici și roșii ca de fată. Sprâncenele groase și scurte care cresc anemic, fără o formă clară. Ochii mici, cu pupilele prea sus, lăsând să se vadă prea mult alb, care mă fac să par mereu dușmănos. Și urechile, cărnoase și clăpăuge, în unghi drept față de cap.

Fața mea pare să scâncească de rușine că e atât de pufoasă și de feminină. Mă simt complet dărâmat ori de câte ori mi se face o poză. Mai ales la școală, când facem poză de grup cu toată clasa, iese atât de deprimantă, că-mi vine să mor. De fiecare dată, fotograful mai scoate un exemplar cu fața mea retușată să pară plată și ovală.

Mă zgâiesc la fața mea din oglindă, mă-ncearcă dorința de-a geme. M-am făcut vinețiu. Asta-i culoarea feței unui onanist cronic. S-ar putea ca și prin oraș și la școală să mă fâțâi de colo până colo ca o reclamă vie a faptului că mă masturbez întruna. Probabil că ceilalți își dau seama de obiceiul meu de a mă masturba imediat ce dau cu ochii de mine. Probabil că de fiecare dată când îmi văd nasul meu mare și ostil, își dau seama de ce zace în mine: *Uite, ăsta-i ăla care face chestia aia!* Probabil că bârfesc cu toții despre asta.

Sunt cuprins de aceleași senzații ca pe vremea când mă

întrebam dacă masturbarea îmi face rău. Dacă mă gândesc bine, situația nu s-a îmbunătățit câtuși de puțin de-atunci. „Situația”, adică faptul că mi-ar fi atât de rușine să afle alții că mă masturbez, încât aș vrea să mor. Pesemne c-ar spune „A, ăla! E un onanist convins. Ia uitați-vă la culoarea feței și la ochii lui tulburi”. Pesemne că s-ar uita la mine ca și cum ar fi gata să scuipe la vederea vreunei scârboșenii. Mi-ar plăcea să-i ucid. Să-i omor cu o mitralieră pe toți, până la ultimul. Rostesc cuvintele astea cu voce tare: *Vreau să-i omor! Pe toți, cu o mitralieră, până la ultimul. Pe toți. Ah, dac-aș avea o mitralieră!*

Vocea îmi e surdă, iar răsuflarea care nu apucase să devină voce aburește oglinda. Instantaneu, îmi ascund fața aprinsă de furie în pâcla subțire și murdară. Plin de ciudă, mă gândesc ce sentiment eliberator de ușurare m-ar năpădi dacă aș putea să mă ascund la fel și de ochii tuturor celor care mă privesc și își râd de mine. Dar genul ăsta de minune n-o să se întâmple niciodată. În ochii celorlalți n-o să fiu niciodată altceva decât un onanist cronic, gol-pușcă. Un *Seventeen* care face întruna *chestia aia*.

Realizez brusc că e prima dată în viață când mă simt atât de nefericit de ziua mea. Și că, pentru tot restul existenței mele, toate zilele de naștere au să-mi fie la fel, dacă nu chiar mai nefericite. Sunt convins că asta e o premoniție corectă. Măcar dacă nu m-aș fi masturbat. Regret. Mă doare capul. Disperat, încep să fluier *Oh, Carol* în timp ce-mi pun pe mine restul hainelor.

You hurt me and you made me cry
But if you leave me, I will surely die
Oh, oh, Carol,
You treat me cruel!

La cină, nimeni nu spune nimic potrivit pentru ziua mea. Nici măcar soră-mea nu repetă cuvintele pe care venise să mi le spună pe când eram în baie. Până la urmă, îmi dau seama că nu există cuvinte potrivite care să fie rostite de ziua mea de naștere. În plus, la mine în familie nu există obiceiul de a sta de vorbă la masă. Asta pentru că lui taică-meu, care e director

adjunct la un liceu privat, nu-i place să vorbească în timp ce mănâncă. E de părere că a sta de vorbă la masă e un obicei extrem de vulgar și de neiertat pentru o familie.

Cred că sunt obosit după masturbare și îmi vâjâie capul. Am senzația că dezgustul de fi un *Seventeen* mă împroașcă cu noroi, așa că nici nu mă gândesc să-mi exprim nemulțumirea față de faptul că toți ceilalți își termină cina în tăcere. Ajunsesem până și eu să cred că ziua mea de naștere trebuie să fie tratată cu aceeași indiferență ca toate celelalte zile obișnuite din viața mea.

După cină, rămân la masă și sorb agale dintr-o cană de ceai, ronțăind niște murături coreene roșii și picante, fără să mă gândesc nici la ziua mea, nici la extensor. Sau poate, de fapt, undeva într-un colț al sufletului a rămas încă o bucată din mine care ține la ziua de naștere.

Recitesc ediția de seară a ziarului și mă uit cu coada ochiului la televizor în timp ce mestec la murăturile coreene și mai beau din ceai. Mănânc murături coreene, beau ceai și-mi aduc aminte de un băiat coreean solid care mă chinuia tot timpul pe vremea când eram în gimnaziu, la țară, zicându-mi că sunt pitic.

La știrile de la televizor, prințul moștenitor și prințesa tocmai fac un anunț despre o călătorie în străinătate. Privind parcă undeva, departe, cu ochii lui șireți, prințul spune ceva de genul „Vom face tot ce ne stă în puteri pentru a răspunde așteptărilor poporului”. Lângă el, prințesa, cu un zâmbet oarecum forțat, privește drept spre noi, poporul japonez. Mi se face silă și mormăi în barbă:

— Cât tupeu are parazitul ăsta care trăiește din taxele noastre! Eu n-am absolut nici o așteptare.

Instantaneu, soră-mea, care stătuse până atunci lungită pe jos, lângă televizor, citind o carte, se ridică fulgerător și se răstește la mine:

— Pe cine faci tu parazit? Tu ești ăla cu tupeu!

Asta mă face un pic să dau înapoi, cu sentimentul că am spus o prostie. Dar taică-meu pufăie mai departe din țigară, întors cu spatele de parcă nu i-ar fi păsat câtuși de puțin, iar fratele meu mai mare, care lucrează la un post de televiziune, e complet absorbit de modelul de avion pe care tocmai îl asamblează.

Mama trebăluiește prin bucătărie, dar stă cu gâtul sucit ca să soarbă tot ce e la televizor, fascinată parcă până la limita prostiei. Pe nimeni nu interesează absolut deloc cearta dintre mine și soră-mea. Din ce în ce mai dezgustat, mă ridic în picioare. Nu mă las mai prejos decât soră-mea, i-o întorc imediat:

— Prințul și prințesa, ăștia sunt paraziții. N-avem la ce să ne așteptăm de la unii ca ei. Și, că tot veni vorba de paraziți, mai sunt o grămadă. Și Forțele de Autoapărare sunt în capul listei. Sau ce, nu mai vezi bârna din ochiul tău?

— Hai să-i lăsăm deoparte pe prinț și pe prințesă, șoptește soră-mea cu o voce rece ca gheața, cu ochii ei îngușți arătând bizar îndărătul ochelarilor. De ce sunt Forțele de Autoapărare paraziți? Dacă n-ar exista Forțele astea și dacă armata americană n-ar fi în Japonia, cum crezi că și-ar asigura Japonia securitatea? Și cum ar rămâne cu al doilea și al treilea născut din familiile din zonele rurale, care se angajează în Forțele de Autoapărare? Ei unde și-ar mai găsi de lucru dacă n-ar exista Forțele?

M-am împotmolit. Merg la liceul cel mai progresist din Tokyo. Organizăm până și demonstrații. De fiecare dată când vreunul dintre prietenii mei de la școală vorbește de rău Forțele, le iau apărarea cu gândul la soră-mea, care e asistentă la spitalul militar. Cu toate astea, tot cred că aș vrea să fiu de stânga, și dacă e vorba de sentimente, sunt convins că stânga mi s-ar potrivi ca o mănușă. Am participat și la demonstrații, și pe deasupra mi s-a întâmplat o dată să fiu chemat de profesorul de științe sociale, care e consilier la ziarul școlii, pentru că trimisesem o scrisoare la ziar în care scrisesem că elevii de liceu ar trebui să ia și ei parte la mișcarea împotriva bazelor americane. Dar acum, când trebuie să spun ceva ca să demolez argumentul soră-mii, m-am împotmolit.

— Asta-i explicația oficială, asta-i placa stricată pe care o pun ăia de la Partidul Liberal-Democrat de fiecare dată când vor să fraierească poporul, zic eu rânjind a cacealma. Asta-i replica ălora săraci cu duhu', de-aia le cad pradă așa ușor paraziților ăstora care trăiesc din taxele noastre.

— Bine, fie, oi fi și eu săracă cu duhu'. Da' de ce nu răspunzi la întrebarea mea simplă cu mintea aia a ta complicată? Să zicem

că toate forțele străine se retrag din Japonia și se desființează și Forțele de Autoapărare. Teritoriul japonez s-ar găsi atunci într-un vid militar, nu? Și în situația asta, crezi că am reușit să întoarcem relația cu Coreea de Sud în avantajul Japoniei? Chiar și acum vasele de pescuit japoneze sunt oprite la linia Syngman Rhee. Și dacă vreo țară de aiurea debarcă în Japonia fie și numai cu o mână de soldați, ce-o să facem dacă n-avem nici un pic de forță armată?

— Păi, putem să ne adresăm Națiunilor Unite, nu? Și, lăsând la o parte Coreea de Sud, nu faci altceva decât să te-agiți degeaba dacă te-apuci să vorbești despre soldați din nu știu ce țară. Nici o țară de nicăieri n-o să trimită trupe în Japonia. Ăștia-s dușmani imaginari.

— ONU nu e atotputernică, să știi. Și nu vorbesc de o invazie de pe Marte. Dacă te atacă vreo țară de pe glob, țara aia are și ea propriile relații cu statele din ONU, mai bune sau mai proaste, iar ONU nu se gândește neapărat numai la binele Japoniei. Uită-te de exemplu la războiul din Coreea sau la conflictele de prin cotloanele Africii. ONU nu intervine decât după declanșarea războiului. Dacă pe teritoriul japonez se poartă un război fie și numai vreme de trei zile, au să moară o mulțime de japonezi. Iar forțele ONU n-or să însemne absolut nimic pentru ei. Poți tu să spui ce vrei despre Japonia, dar pentru Extremul Orient contează foarte mult dacă o țară are sau nu baze în Japonia. E o mare diferență. Dacă America se retrage, crezi că cei de stânga n-or să invite Uniunea Sovietică să-și facă baze aici sub pretextul asigurării liniștii? Am ocazia să mă întâlnesc cu soldați din bazele americane destul de des, mult mai des decât tine. Tocmai de-aia sunt de părere că nu e bine să avem trupe străine în Japonia. Ar fi mai bine să întărim Forțele de Autoapărare. Așa am putea și să-i salvăm de la șomaj pe toți băieții ăia, al doilea și al treilea născut din familiile de la țară.

Simt cum pierd cu fiecare schimb de replici, și asta mă enervează. Nu vreau să pierd. În plus, poziția mea e corectă, sunt convins. Când discut cu prietenii la școală, idei ca astea ale soră-mii nici măcar nu sunt băgate în seamă, sunt respinse imediat și călcate în picioare. Așa că trebuie neapărat să câștig și acum. La dracu', gândire de femeie, îmi spun ca să mă

impulsionez. Nu-mi pusesem niciodată problema dacă ideea de reînarmare e corectă sau nu.

— Da' băieții ăia de la țară nu sunt cumva șomeri din cauza politicii proaste a guvernului conservator? Șomerii apar din cauza politicii proaste și nu cumva sunt folosiți după aia pentru alte politici și mai proaste?

Sunt deja foarte agitat.

— Și cum rămâne cu reconstrucția de după război și cu dezvoltarea economică?

Astea au fost făcute tocmai sub guvernul conservator care, chipurile, e-atât de rău.

Soră-mea, dimpotrivă, e perfect calmă. Continuă:

— Guvernul conservator a făcut ca Japonia să prospere. Trebuie să recunoști că ăsta-i adevărul. Nu de-asta majoritatea japonezilor votează cu Partidul Conservator?

— Prosperitatea de-acum a Japoniei e de căcat și japonezii care votează cu Partidul Conservator sunt de căcat. Mi-e scârbă! strig.

Îmi dau lacrimile. Mă simt ca un tâmpit care nu știe nimic și mi-e ciudă.

— O Japonie de genul ăsta n-are decât să dispară de pe fața Pământului. Japonezii de genul ăsta n-au decât să piară naibii cu toții!

Soră-mea ezită o clipă. Apoi, cu ochi reci, ca o pisică jucându-se cu un șoarece pe care tocmai l-a prins, îmi privește fața probabil slută de lacrimi. Își coboară ochii și se preface că citește ziarul.

— Dacă asta-i părerea ta, măcar ești consecvent. Dar să știi că mie, uneia, toți ăia de stânga mi se par tare vicleni. Pretind că sunt protectorii democrației, dar nu respectă democrația parlamentară. Pentru orice dau vina pe tirania majorității. Sunt împotriva reînarmării susținând că e neconstituțională, dar nici nu fac absolut nimic ca să creeze slujbe pentru membrii Forțelor de Autoapărare. Nu sunt serioși deloc, nu fac altceva decât să se declare împotrivă din principiu. Beau nectarul dulce făcut cu mixerul guvernului conservator, însă condamnă executivul pentru partea amară. Ce bine-ar fi dacă partidele progresiste ar ajunge la putere la alegerile următoare! Să-i alunge pe americani

din baze, să distrugă Forțele de Autoapărare și să vedem atunci dacă taxele scad, dacă scăpăm de șomaj și dacă rata de creștere economică se mărește. Detest să fiu disprețuită pentru că sunt asistentă la Forțele de Autoapărare și îți spun sincer că, dacă aș putea, mi-ar plăcea să fiu o muncitoare progresistă cu o conștiință curată...

Simt că lacrimile pe care le-am vărsat sunt o dovadă suficientă a noroiului rușinii care mă invadase din cap până-n cur, greu ca plumbul. Taică-meu și frate-meu, care ignoră cearta noastră cu o indiferență maximă, contribuie și ei la senzația că sunt împins într-un abis de furie violentă și suferință. Fiul a ajuns să verse lacrimi, dar tatăl rămâne relaxat și nepăsător, cu ziarul desfăcut larg în față. Asta-și închipuie el că e atitudinea de liberalism în stil american.

Tata se mândrește cu faptul că nici la liceul unde lucrează nu-i obligă niciodată pe elevi să facă ceva și nici nu intervine în problemele lor, în numele educației liberale în stil american. Doar că eu am auzit de la un tip care s-a transferat de la liceul lui că de fapt e detestat și disprețuit de elevi. Cică-i genul de prof pe care nu te poți baza. O dată, când un grup de vreo douăzeci de elevi de la școala lui trebuiau să fie consiliați pentru că făcuseră niște prostii legate de sex, povestea a ajuns și prin ziare, dar tata a rămas inflexibil, afirmând, ca liberal convins, că e inadmisibil să controlezi comportamentul elevilor în afara școlii, după ore. Mie asta mi se pare o gândire total iresponsabilă. Elevii de vârsta mea sunt neserioși și rebeli, dar cel mai mult ne dorim de fapt un prof care să se gândească la problemele noastre și să ne ajute.

Până și eu îmi doresc uneori să se implice în problemele mele, chiar dacă asta m-ar irita. În momente de genul ăsta nu știu dacă-i american sau liberal, însă îl simt mai mult ca pe un străin decât ca pe un tată.

Taică-meu n-are cine știe ce educație, e autodidact. S-a chinuit într-o grămadă de slujbe și, după ce și-a dat examenul de prof, a reușit să obțină postul de acum. Tocmai de-aia se ferește să se implice, ca să-și păstreze poziția. Se teme să nu aibă probleme din partea altora, să nu fie târât în cine știe ce și să ajungă iar să-și ducă zilele în straturile de jos ale societății. Nu-și dă jos niciodată armura instinctului de conservare, nici măcar în

fața propriului fiu. Nu-și trădează niciodată vreo emoție ca și cum asta ar însemna să se arate gol și să-i scadă din demnitate. Nu face altceva decât să critice întruna, rece și iresponsabil. Probabil că și acum taică-meu încearcă de fapt să adopte atitudinea cea mai reprezentativă pentru liberalismul în stil american…

Mă ridic în picioare ca să ignor comentariile pe care le tot mormăie soră-mea, fudulă de victorie. Nu vreau decât să mă strecor în micul meu bârlog din șopron, ăsta-i singurul lucru care-mi trece prin minte acum. Sufletul mi-e tulburat de un vârtej de mânie și rușine, nu mă mai pot gândi la altceva.

Mă ridic și fac un pas înainte. Izbesc violent cu piciorul, cu mare zgomot, masa joasă de ceai. Bolurile se răstoarnă și ceaiul rece se varsă, galben ca pișatul. O clipă, îmi țin respirația și privesc spre tata. Nu țipă la mine, ci afișează pe buze un rânjet rece și batjocoritor. Nu-și ridică ochii din ziar.

— Încă o răzmeriță a coaliției studenților, zice soră-mea luându-mă peste picior.

Explodez. Urlând, o pocnesc cu sete pe soră-mea cu piciorul în frunte. Se prăbușește pe spate, cu mâinile încă întinse spre masa de ceai. Văd cum îi curge sângele din tăietura de la pleoapă făcută de sticla sfărâmată a ochelarilor. Fața ei pocită devine înspăimântător de palidă. Sângele i se scurge cleios din pleoapa care-i acoperă ochiul bine închis până spre ridicătura bizară a pometelui. Mama vine în grabă din bucătărie și se apucă să-i acorde îngrijiri.

Sunt șocat de ce-am făcut și rămân țeapăn în picioare, tremurând. Când văd că sângele soră-mii a ajuns până pe degetele mele de la picioare, simt cum o durere arzătoare și o senzație intensă de mâncărime încep să-mi urce prin gambe. Tata își așază încet ziarul pe genunchi și ridică ochii spre mine. Mă aștept să mă lovească. Hotărăsc să nu mă împotrivesc chiar dacă mă omoară în bătaie. Însă tata nu face altceva decât să-mi spună cu o voce calmă:

— N-o să mai capeți banii pentru taxa de școlarizare de la soră-ta. Nu-ți mai rămâne decât să înveți pe brânci și să intri la Universitatea din Tokyo. La o universitate de stat taxa lunară e mai mică și ai șanse mai mari să obții bursă. Nu-i de-ajuns să înveți bine, trebuie să tocești până simți c-o iei razna. Dormi cum

îți așterni. Fie intri la Tokyo, fie îți găsești o slujbă. Sau te duci la Academia Militară, dar asta-i altă poveste.

Simt un fior de gheață în adâncul măruntaielor. Le întorc spatele tatei și celorlalți și ies în curte. E o noapte de primăvară. Pe sub cerul întunecat se întinde încă un cer, trandafiriu. Un al doilea strat de cer. Aburi și praf se ridică mocnit din pământ spre cer până formează un ecran care blochează lumina și pe care se reflectă luminile de la casele din tot orașul.

Mi-am făcut un bârlog în care dorm în șopronul din capătul cel mai îndepărtat al grădinii minuscule. Seamănă cu o cabină de pe un vapor. Nu există bec, așa că dacă închid ușa, trebuie să pipăi cu mâna prin întuneric ca să găsesc patul. Mi-am făcut cabina asta în șopron ca să pot scăpa de familie și să stau singur. Patul meu nu ocupă decât o treime din șopronul de cinci metri pătrați. Restul e ticsit de gunoaie și de tot felul de porcării.

Mă îndrept spre pat bâjbâind prin grămada de gunoi. Dau cu mâna de un morman de scaune îngrămădite pe o masă. Dacă patul meu din șopron e o cabină pe vapor, atunci asta-i timoneria. Cu ochii deschiși inutil în întuneric, deschid sertarul și scot din el o *wakizashi*[3]*.*

E arma mea. Am descoperit-o în grămada de gunoi când îmi construiam bârlogul. Nu are decât treizeci de centimetri, dar pe ea e gravat numele Raikokuga. Am căutat la un moment dat la biblioteca școlii și cică Raikokuga a fost un spadasin de pe la sfârșitul perioadei Muromachi. Acum patru sute de ani.

O scot din teacă și o apuc bine cu amândouă mâinile. O înfig cu putere în întunericul dintre grămezile de gunoi, iar și iar. Asta trebuie să fie setea de sânge, care-a umplut șopronul și care-mi înflăcărează inima. Icnind înăbușit, continuu să împung întunericul cu sabia *wakizashi* a lui Raikokuga. *Într-o bună zi o să ucid un dușman cu sabia asta, un dușman pe care-am să-l înjunghii bărbătește!* îmi trece prin gând.

Gândul ăsta e ca o premoniție dublată de o încredere feroce. Dar oare unde e dușmanul meu? Taică-meu să fie dușmanul? Soră-mea să fie dușmanul? Soldații americani din baze? Membrii Forțelor de Autoapărare? Politicienii conservatori? Oriunde-ar fi, am să-i ucid, am să-i ucid! Gem din nou, înăbușit.

[3] Sabie scurtă folosită de samurai în Japonia feudală.

Pe măsură ce măcelăresc inamicii care mișună spre mine ca puricii în cusăturile cămășii, mă liniștesc treptat. Ba chiar ajung să regret că am rănit-o pe soră-mea. Dacă-și pierde cumva vederea din cauza mea, o să-mi sacrific eu ochiul ca să-și facă un transplant de cornee. Trebuie să dau socoteală pentru ce-am făcut. Cel care nu plătește pentru greșelile lui cu propria carne și cu propriul sânge e un ticălos meschin și demn de dispreț. Eu nu sunt un nemernic care nu plătește pentru ce-a făcut.

Vâr sabia în teaca de lemn nelăcuit și o pun înapoi în sertar. Îmi scot hainele pe dibuite și mă bag în pat. Întins pe spate, cu ochii deschiși și cu urechile ciulite în întuneric, am impresia că sunt împresurat de vocile și de siluetele a nenumărate spirite rele ale naturii. Mă simt de parcă aș fi pe fundul unui mojar, cu trupul meu gol și mărunt expus valurilor de atacuri furioase.

Din casă se aude un disc. Ceva cu sextetul lui Miles Davis. Frate-meu e înnebunit după jazzul modern. Îmi aduc aminte că, în tot răstimpul cât am lovit-o pe soră-mea și tata mi-a spus chestiile alea neplăcute, frate-meu rămăsese îngenuncheat printre toate bucățile de plastic și tuburile de lipici pe care le înșirase pe rogojina *tatami* și-și văzuse mai departe de montat avionul, imperturbabil, ignorându-ne complet pe toți. Descopăr acum că, așa cum aparatul foto înregistrează detalii ce scăpaseră ochiului fotografului, pe pelicula memoriei mele e imprimat limpede fratele meu, care fusese atât de indiferent față de noi. Nu-mi dădusem seama de asta până acum. Probabil c-a și uitat de mica furtună care a avut loc acum zece minute. Probabil că acum stă pierdut în fața picupului hi-fi, vrăjit de jazzul lui, ca un dependent de droguri cu capul bâțâindu-se pe gât. Probabil că, o dată la câteva minute, își mai răzuie de pe buricele degetelor câte un strat subțire de clei întărit, rumegând dacă ar fi trebuit să mă pocnească sau s-o prevină pe soră-mea să nu se ambaleze prea tare. Ca să scape de gândurile astea, dă mai tare volumul picupului făcând ca sunetele joase și cele înalte să sune artificial.

Frate-meu avea o minte strălucită și era speranța întregii familii. Anul trecut a absolvit Facultatea de Arte Liberale la Universitatea din Tokyo și s-a angajat la un post de televiziune. În studenție, fusese șef de an și muncise pe rupte să organizeze

festivaluri studențești. În primele câteva luni după angajare s-a dedicat cu entuziasm muncii de producător în echipa de reportaje speciale a unui program de știri. Făcea treabă bună.

Pe vremea aia credeam în el și-l respectam. Tot ce nu căpătam de la tata absorbeam de la el. Dar de prin vara anului trecut a început să se plângă întruna cât e de obosit. În toamnă și-a luat liber o săptămână. După aia, a reînceput să meargă la companie, dar era deja un alt om. Devenise taciturn și deferent, dezvoltase o fascinație morbidă față de jazzul modern și căpătase mania machetelor de avioane. Din toamnă, nu l-am mai auzit vorbind nici măcar o dată despre muncă și nu l-am mai auzit pomenind ceva despre politică. Ba chiar mai rău: frate-meu, care fusese un orator entuziast și plin de încredere de sine, n-a vorbit cu mine mai mult de cinci minute de la începutul anului. În iarnă își încălcase promisiunea de-a escalada împreună versantul mai dificil al muntelui Tanigawa. Asta mi-a lăsat un gust amar.

Dar acum, când îl văd ascultându-și jazzul modern cu trupul istovit ca al unui bețivan, deși nu-mi place să recunosc asta, nu l-aș lua ca partener nici măcar pe cea mai ușoară pantă. Ah, fratele meu, cum de-ai ajuns în halul ăsta?

De când s-a schimbat frate-meu, sunt complet singur acasă. Un *Seventeen* însingurat. Șaptesprezece ani e o vârstă la care ar trebui să mă maturizez și să mă schimb beneficiind de înțelegerea oamenilor din jur, dar nimeni nu face nici cel mai mic efort să mă înțeleagă, deși sunt într-o perioadă de criză…

Cineva îmi transmite un semnal de afară, abia perceptibil, dar clar. Uitasem. Mă ridic în capul oaselor și deschid fereastra pe care o tăiasem în perete, rotundă ca un hublou de vapor. Cu un calm desăvârșit, creatura coboară pe cabina mea. Toarce. Se face covrig pe pătura care îmi acoperă picioarele. E Gang, un motan vagabond care face prăpăd pe la casele din vecini. Tata și mama sunt amândoi zgârciți. Genul de oameni care tremură de frică la gândul că ar putea să țină un animal care să le ia mâncarea de la gură. Asta înseamnă că eu nu pot să cresc decât animale care n-au nevoie de hrană. Anul trecut am avut o colonie de cincizeci de furnici într-un borcan, dar n-au reușit să supraviețuiască peste iarnă. Nu mi-a rămas decât un borcan plin

de pământ în care fusese săpat un labirint tridimensional uimitor. Am fost atât de trist, că mi-au dat lacrimile.

După aia, l-am îmblânzit pe Gang, care e un ditamai motanul tigrat. E motan vagabond, așa că nu-mi fac griji cu hrana lui. Nu vine decât în creierii nopții să doarmă. M-a emoționat profund că a venit tocmai acum, când sunt cufundat în gânduri. Plescăi din buze ca să-l chem. Gang își ridică agale corpul lui masiv de pe păturile de la picioarele mele și vine să-mi bea saliva. E singurul care-mi sărbătorește împlinirea celor șaptesprezece ani. Gândul ăsta mă face să devin sentimental. Împing cu limba niște salivă din gură și îl las să bea.

Dar Gang e un gangster ticălos, mai rău decât Al Capone. Nici gând să devină sentimental. Chiar și cât stă să-mi bea saliva, are ghearele scoase suficient cât să mi le înfigă în piept prin pătura de lână. E proptit bine în labe ca să poate fugi în orice clipă. Nu l-am luat niciodată pe Gang în brațe. Nu pot decât să-l las să se apropie și să-i ofer pieptul și genunchii mei. Chiar când toarce cu ochii închiși și cu nările mici și umede ca o femeie frumoasă, țâșnește furios dacă-l mângâi. Gang nu vrea să fie ținut în lanțuri. Înțeleg asta, dar nu pot să suport felul cum se întoarce către capătul celălalt al păturii imediat ce mi se termină de tot saliva și gâtul începe să-mi hârâie. Mă simt de parcă m-aș prăbuși iar într-un hău de singurătate.

Dau să-i prind trupul mare și tărcat ca să-i împiedic plecarea calmă și demnă de pe pieptul meu. Preț de o clipă, Gang și palma mea se întâlnesc cu o intensitate din care ies scântei. Scântei ca la un tren electric. Îmi ling dosul palmei unde carnea mi-a fost despicată de ghearele lui Gang. Simt gust de sânge.

Cu capul, Gang face să zboare capacul de la hublou. Se transformă într-un rechin-tigru, plonjează în oceanul frământat de furtună și dispare. Zgârieturile mă dor, dar în loc să mă enervez pe Gang, sunt copleșit de admirație: e un ticălos perfect. Un barbar, dracul în carne și oase, nerecunoscător și nerușinat, exploziv, un lup singuratic care nu are încredere în nimeni și care șterpelește tot ce vrea. Cu toate astea, e atât de maiestuos, încât stârnește în mine sentimentul de respect. Când pășește încet prin întuneric pândindu-și prada, e frumos ca un monument durabil, dar în același timp flexibil precum cauciucul. Când mă

țintuiește cu privirea, mă simt timid, nesigur și supus. Ba chiar mă înroșesc. De ce n-o fi având nici măcar un punct slab în nici o parte a corpului? O dată l-am privit îngrozit cum a omorât și a mâncat o pisică albă în culcușul lui secret, dar până și atunci a fost splendid în maiestuozitatea și calmul lui.

Mă gândesc că aș vrea să devin o creatură precum Gang, dar tocmai de-aia știu și că e o dorință care nu are cum să se împlinească fără un miracol. Și asta pentru că am în cap creierul slab al unui porc albinos și sunt foarte timid. Imediat ce devin conștient de propria persoană, simt ochii cruzi ai tuturor celor din lume holbându-se neîncetat la mine. Mișcările corpului îmi devin țepene și simt cum fiecare parte din mine se răzvrătește și începe să se miște după bunul plac. Îmi vine să mor de rușine. Simplul fapt că pe lume există suma asta de carne și spirit care sunt eu mă face să-mi vină să mor de rușine. Mă face să vreau să trăiesc singur într-o peșteră, ca un om de Cro-Magnon cu mințile razna. Mă face să vreau să sting privirea din ochii tuturor sau să mă sting pe mine însumi.

Probabil că Gang nu e conștient de propria persoană. Probabil simte că trupul lui nu e altceva decât blană murdară, carne, oase și căcat, așa că nu s-ar înroși de rușine dacă s-ar holba cineva la el. Sunt invidios pe visele zămislite de creierul mic din țeasta mare și solidă, brăzdată de cicatrici a lui Gang. Coșmarurile unui motan nu sunt probabil nimic mai mult decât o pâclă cenușie, dar intensitatea coșmarurilor mele e mai oribilă decât un suc amestecat cu cianură de potasiu.

Ochii-mi sunt obișnuiți cu întunericul, așa că-i închid de teamă să nu încep să văd stafii în formele și în umbrele gunoaielor din cabina mea de vapor. Înfricoșat, aștept să vină spaima somnului. Înainte să adorm, mă cuprinde întotdeauna frica. E frica de moarte. Mi-e atât de frică de moarte, încât îmi vine să vomit. Sincer, de fiecare dată când mă simt zdrobit de frica de moarte, mă apucă o senzație de greață în piept și vomit. După viața asta scurtă, o să trebuiască să îndur miliarde de ani în neființă ca un zero – asta-i moartea de care mă tem. Lumea asta, universul ăsta, toate celelalte universuri o să continue să existe miliarde și miliarde de ani, iar în tot timpul ăsta eu voi fi un zero. O veșnicie! De fiecare dată când mă gândesc la curgerea nesfârșită a

timpului după moartea mea, simt cum îmi pierd cunoștința de frică.

La prima oră de fizică, proful ne-a povestit despre o non-lume la o distanță infinită, cu alte cuvinte un loc unde nu există nimic. O rachetă care ar zbura în linie dreaptă din universul ăsta ar ajunge acolo străbătând o distanță infinită, dar în același timp s-ar afla pe drumul de întoarcere. În timp ce proful de fizică ne explica asta, am leșinat. Am leșinat de frică. Am țipat, apoi m-am pișat și m-am căcat pe mine.

Când mi-am revenit, mi-a fost rușine, scârbă de trupul meu împuțit și am simțit privirile greu de suportat ale fetelor din clasă; mai mult decât atât, n-am fost în stare să recunosc că leșinasem de fapt din cauza ideii de vid și de infinitate a spațiului fizic, care-mi indusese spaima de eternitate și de deșertăciunea propriului eu muritor. Am încercat din răsputeri să-l conving pe prof și pe colegi că sunt epileptic.

De atunci am rămas fără prieteni adevărați față de care să-mi pot deschide sufletul. În plus, sunt nevoit ca în coșmaruri să simt gustul fricii de a pleca de unul singur într-o călătorie pe distanța aia infinită. Morților nu le e frică pentru că nu mai sunt conștienți. În vise însă, eu sunt mereu conștient de frica mea pentru că mă trezesc singur pe câte o stea aflată la o depărtare infinită. E o invenție vicleană a împărțitorului de vise, plin de gânduri rele.

Frica de moarte și coșmarurile se apropie de mine. Încerc cu disperare să mă gândesc la altceva. CÂND AM CITIT UN ARTICOL DE ZIAR DESPRE ALEGEREA LUI MICHIKO SHODA CA SOȚIE A PRINȚULUI MOȘTENITOR, M-AM GÂNDIT CĂ MICHIKO AVEA SĂ PLECE CĂTRE O STEA AFLATĂ LA O DISTANȚĂ INFINITĂ. AM SIMȚIT O APĂSARE ÎN PIEPT ȘI MI-AU DAT LACRIMILE. AM TREMURAT DE FRICĂ. OARE DE CE? MĂ TEMEAM CĂ MICHIKO AVEA SĂ MOARĂ. AM LIPIT O FOTOGRAFIE A LUI MICHIKO PE PERETE ȘI M-AM RUGAT CA MARIAJUL SĂ EȘUEZE. NU ERA GELOZIE. CÂND L-AM VĂZUT LA TELEVIZOR PE TÂNĂRUL ĂLA ARUNCÂND PIATRA, AM SIMȚIT IAR APĂSAREA ȘI AM PLÂNS. SE PARE CĂ ȘI EL AVEA LIPITĂ ÎN DULAP O FOTOGRAFIE A LUI MICHIKO. ÎN NOAPTEA AIA, AM VISAT CĂ SUNT ȘI MICHIKO, ȘI TÂNĂRUL CARE ARUNCASE PIATRA. OARE DE CE?

Oare de ce? Nu pot să scap de frica de moarte. Mă ridic și

deschid ochii. Îmi cuprind în brațe trupul tremurând și rămân cu privirea ațintită în întuneric. Astăzi, frica e mai rea decât oricând. Încep să năduşesc, o transpirație grasă. Îmi doresc cu ardoare să mă căsătoresc cât mai repede posibil. Soția mea nu trebuie să fie frumoasă, doar capabilă de o compasiune sinceră. Să stea trează toată noaptea și să vegheze ca nu cumva să mor în somn.

Cum pot să scap oare de frica asta? mă întreb. Îmi dau seama brusc ce bine ar fi dacă, după moarte, aș putea să mă transform într-o creangă a unui copac mare. M-aș vești, dar n-aș dispărea, deoarece copacul care mă conține și pe mine va continua să existe. Așa n-aș mai simți frica de moarte. Dar sunt singur pe lumea asta. Sunt neliniștit și înspăimântat. Mă îndoiesc de orice lucru de pe lumea asta. Nu înțeleg nimic. Am senzația că totul mi se scurge printre degete. Simt că lumea asta le aparține celorlalți și eu nu am libertatea să fac nimic. Nu am nici prieteni, nici aliați. Ar trebui să mă fac de stânga și să intru în Partidul Comunist? Oare așa aș scăpa de singurătate?

Pe de altă parte, tocmai ce-am rostit și eu toate lucrurile pe care le spun șefii cei mari ai stângii, și am fost desființat de soră-mea, care e o biată asistentă. Am realizat că nu pot să văd lumea așa cum o văd cei de stânga. De fapt, nu înțeleg nimic. Nu am capacitatea să găsesc un stejar imens care să reziste la vânturile și zăpezile eternității și care să accepte să-i fiu o crenguță.

Oricum, de vreme ce nu înțeleg și încă am în cap zațul ăsta al nesiguranței, nici nu contează dacă mă înscriu în Partidul Comunist. O să fiu în continuare nesigur și nici n-o să pot să cred. În plus, nu cred că o să mă accepte comuniștii pe mine, un puști care-a fost desființat de soră-sa cea mioapă care lucrează într-un spital al Forțelor de Autoapărare.

Ah, dacă lumea asta mi-ar întinde o mână de care să mă pot prinde cu patimă, simplu și sigur! Mă simt slăbit și mă dau bătut. Mă prăbușesc la loc în cabina mea și bâjbâi cu mâinile pe sub pătură. Degetele îmi apucă sexul și îl forțează să aibă o erecție ca să mă pot masturba. Mâine am testele preliminare pentru examenul de intrare la universitate și probele de educație fizică. Dacă mă masturbez a doua oară azi, mâine o să fiu frânt de oboseală și-o să-mi fie absolut imposibil să alerg cursa de 800 de

metri. Simt o teamă vagă față de ziua de mâine. Dar masturbarea este singura evadare, fie ea cât de scurtă, dintr-o noapte de frică.

Noaptea metropolei celorlalți geme afară. Esența primăverii, roasă de aerul murdar al orașului, se înalță înăbușitor din pădurea de fagi mirositori din depărtare, îmi aţâţă sângele și carnea și mă azvârle într-o mare de nesiguranță. Am șaptesprezece ani, sunt un *Seventeen* mizerabil. La mulți ani, la mulți ani! Joacă-te la prohab și fă chestia aia.

Am nevoie să mă gândesc la ceva obscen și mi-i imaginez pe mama și pe tata gâfâind și gemând în timp ce-o fac. Cururile li s-au dezvelit. Îmi închipui plăcerea lor în timp ce se pipăie unul pe altul în aerul cald și fetid al așternuturilor. Brusc, mă cuprinde îndoiala că m-aș fi născut din sperma lui taică-meu. Poate m-am născut din infidelitatea maică-mii. Mă întreb dacă tata știe asta și dacă de-aia se poartă așa rece.

Dar se apropie momentul orgasmului. În jurul meu se deschid peste tot florile de piersic, fierb izvoarele termale, strălucesc luminile uriașe ale Las Vegas-ului. Frica și îndoiala, nesiguranța, tristețea și nefericirea, toate se dizolvă. Ah, ce fericit aș fi dacă toată viața mea ar fi un orgasm permanent! Ah, ah, ah, dac-ar fi un orgasm permanent, ah, ah, ah!

Sperma îmi năclăiește pubisul. Gâfâind încă, regăsesc în șopronul întunecat ziua de naștere a unui biet *Seventeen* mizerabil. Vlăguit și letargic, încep să plâng cu scâncete.

2

Nu mă simt bine când mă trezesc. Mă doare capul, îmi simt brațele grele, îmi simt picioarele grele, trupul parcă mi-e cuprins de febră. Am senzația că toți ceilalți de pe lume au venit să-i spună trupului meu abia trezit că sunt un neputincios, un incapabil.

Am o presimțire că o să se întâmple ceva rău astăzi. Până anul trecut, eram hotărât să-mi fac un obicei nou la fiecare zi de naștere. Dar aniversarea de șaptesprezece ani nu mă face să-mi doresc nimic nou. La șaptesprezece ani am luat-o deja la vale. Unii o iau la vale la cincizeci, iar alții sunt încă pe deal și la șaizeci. Însă am sentimentul solemn că pentru mine vârful dealului a fost ieri.

Realizez că mă afund într-o mlaștină de deprimare imediat ce deschid ochii și asta îmi răpește puterea de-a mă ridica. Rămân întins în pat în căldura păturilor, cu ochii deschiși. Până anul trecut, indiferent cât de rău mi-ar fi fost, indiferent ce corvoadă ingrată m-ar fi împovărat, cel puțin în momentul când deschideam ochii dimineața, simțeam în piept un bulgăre cald de fericire. Îmi plăceau diminețile. Simțeam că bulgărele ăla din piept mă îndeamnă să mă năpustesc afară de parcă ar fi trebuit să salut lumea dimineții. Reușeam să zâmbesc a simpatie și să accept țipetele vesele și absolut gratuite ale instructorului de gimnastică de la radio. De ce? Pentru că era dimineață. Îmi venea să strig: *Nu clocotesc și-n tine speranța și fericirea, pentru că-i dimineață?*

Acum însă, puștiul de gimnaziu din vecini, cel împrăștiat și veșnic zâmbăreț, ascultă radioul cu volumul la maximum. Când aud vocea aia arogantă și prefăcută care mă îndeamnă să mă mișc ritmic, mă apucă iritarea, apoi furia. Îmi vine să-i strig: *Nimeni nu are dreptul să numere pașii altcuiva!*

Razele soarelui pătrund prin ușă, prin pereți și prin deschizăturile din acoperiș și poleiesc cu aur șaua prăfuită a bicicletei de copii. Bicicleta copilăriei mele fericite. O dată, când

mă plimbam cu bicicleta prin ringul pentru patine cu rotile din parc, o străină s-a ținut după mine ca să-mi facă o poză. Îmi rezemasem bicicleta de un spalier de glicină și-mi trăgeam sufletul când femeia aia uriașă și blondă a apărut ca de nicăieri în spatele meu. Și-a frecat ușor obrazul de șaua bicicletei și mi-a zâmbit, cu o față care devenise stacojie. Mi s-a făcut rușine de parcă m-ar fi atins pe bucile goale și am rupt-o la fugă spre casă lăsând bicicleta acolo. Dar râsul ei nebunesc m-a urmărit din spate, cu suișuri și coborâșuri, ca niște convulsii. După ce-am început să învăț engleză, mi-am adus aminte ce-mi strigase femeia aia uriașă. Mi-am amintit pentru că fusesem cumplit de înspăimântat:

Oh, pretty little boy, please come back! Pretty little boy.[4]

Eram într-adevăr mic și drăgălaș. Zilele copilăriei, când inima-mi tresălta de bucurie la chestii de genul ăsta, s-au terminat, dar pe vremea aia chiar eram micuț și drăgălaș. Diminețile mă simțeam bine, toți oamenii din lume se simțeau bine, tot sistemul solar se simțea bine. Acum însă, nici vorbă de sistemul solar. Acum până și în șopronul ăsta mic găsesc doar muguri întunecați de răutate. Și în trupul meu la fel. Simptome de constipație, migrene și senzația că în toate încheieturile din corp am câteva grăunțe de nisip care se freacă între ele și mă zgârie. Cu pătura încă trasă peste mine, mă afund tot mai adânc în starea asta sumbră. Doar că, atâta vreme cât nu se întâmplă un miracol, ascunsul sub pătură și smiorcăitul n-o să mă facă să mă simt mai bine. Și asta pentru că, afară din șopron, toți ceilalți de pe lume s-au trezit devreme și trudesc deja să-mi strice mie starea.

Renunț să mă mai gândesc la orice. Căscând, mă dau jos din pat agale. Pleoapele îmi sunt încleiate de un soi de urdori transparente. Nu știu dacă sunt lacrimi sau e vreun alt lichid. Cu capul în jos, îmi trag pantalonii pe mine. Sexul mi-e fleșcăit de tot și zace mic și chircit pe rotunjimea pubisului ca o vrăbiuță grasă. Simt o ușoară bucurie masochistă să-l văd așa de neputincios chiar dacă e dimineață. Parcă mă și văd la patruzeci de ani, cu pantalonii în vine, arătându-i psihologului cartoful meu impotent, subțire și păros: *Am avut primele simptome când am*

[4] Băieţaş drăgălaş, te rog, întoarce-te.

împlinit șaptesprezece ani. Probabil am făcut chestia aia prea mult...

Mi se pare că-i aud pe soră-mea și pe taică-meu plecând de-acasă, vorbesc ceva pe un ton de parcă s-ar certa. Vocea îmbufnată a soră-mii și vocea blândă a lui taică-meu, detașat și insuportabil de rațional. Dar tata nu e deloc într-o dispoziție blândă. Încearcă pur și simplu să adopte vocea individualismului american.

În orice caz, sunt liniștit că nu am orbit-o pe soră-mea. În plus, în dimineața asta pot să scap fără să dau ochii cu ea. Îmi fac întotdeauna prea multe griji. Îmi imaginez întotdeauna cele mai rele consecințe posibile la orice incident sau de fiecare dată când cineva e bolnav. Cu toate astea, nu m-am băgat până acum în nici o situație din care să nu pot ieși. De fapt, nu sunt genul de bărbat care să poată face ceva. Sunt un bărbat care n-a fost în stare nici măcar să-i storcoșească soră-sii ochiul. Sunt genul de bărbat care se căiește și se simte ușurat că a fost salvat. Sunt un bărbat care nu poate să schimbe absolut nimic în lumea reală. Sunt un bărbat care nu poate. Un *Seventeen* impotent. La drept vorbind, singurul lucru pe care-l pot face e să fug de ochii celorlalți, să mă ascund și să mă masturbez. Cei care reconstruiesc și consolidează lumea asta ca niște arhitecți sunt toți ceilalți. În răstimpul cât eu stau închis în cabina mea de vapor din șopron și fac chestia aia, toți ceilalți robotesc prin lume exclamând: „Da, așa e bine!”. Mai ales în politică se-ntâmplă așa, e o treabă exclusiv pentru ceilalți. Chiar și când particip la vreo demonstrație, mă simt singur în sinea mea și mi se pare că e o pierdere de vreme. E imposibil ca eu să influențez politica în vreun fel, așa că îmi dau seama că toată chestia aia e absolut zadarnică. Iar politicienii sunt și ei parte dintre ceilalți. Fac politică prin Dietă și prin restaurantele de lux, bătând din palme și spunând: „Da, așa e bine!”. Asta-i politica.

Când o să împlinesc douăzeci de ani, o să renunț la dreptul de vot. N-o să mă mai duc niciodată la urne pân-oi crăpa.

Îmi dau seama că ideile pe care le-a fluturat soră-mea aseară par mult mai potrivite pentru mine așa cum sunt eu de fapt decât părerile pe care le urlasem eu. Rușinea îmi clocotește în tot trupul și-mi înăcrește sângele și carnea. La urma urmei, sunt

un tâmpit care habar n-are de politică. N-am opinii personale, n-am nimic. Aș putea la fel de bine să fiu doar un cimpanzeu mut care nu face altceva în afară de chestia aia.

Simt din nou o plăcere masochistă. Ca și cum mi-ar produce plăcere lucrurile oribile pe care mi le fac ceilalți.

Ies din șopron fredonând *Oh, Carol!* Afară, sub un cer orbitor de senin, în lumea strălucitoare a celorlalți.

Cânt mai departe:

You hurt me and you made me cry
But if you leave me, I will surely die
Oh, oh, Carol
You treat me cruel!

Am întârziat douăzeci de minute la școală. Și mai grav, testul preliminar începuse deja. Înșfac în grabă foile cu întrebări și cele pentru răspunsuri și mă duc într-o bancă din fundul clasei. În timp ce mă așez, arunc o privire pe foaia tipului de lângă mine. E plină deja pe sfert cu semne în creion înșirate unele lângă altele ca urmele tălpilor unor soldați de plumb. Când mă gândesc ce dezavantaj serios ai dacă întârzii la un examen, îi detest pe ăia care ajung devreme, se așază în bănci, se calmează și se apucă să-și ascută și să-și aranjeze creioanele.

E testul de japoneză. Citesc întrebările, dar sunt pripit și nu înțeleg nimic. Mi se urcă sângele la cap, clocotind și gata parcă să dea pe dinafară. Cuprins de spaimă, citesc întrebările, apoi le recitesc. Încerc să mă concentrez, dar în cap îmi bolborosesc ca o spumă alte lucruri și nu reușesc să gândesc limpede.

Luna strălucitoare cobora pe cerul fără nori, iar din iarba stufoasă ce tremura în bătaia vântului rece răsunau ca niște clopoței țârâitul pătrunzător al greierilor. Fiindu-i greu să se despartă de această priveliște, fata purtătorului tolbei recită versul ce spune:

— „Așa cum greierii cântă fără-ncetare, lacrimile mele nu contenesc din noapte până-n zori.”

Iar mama îi răspunse:

— Peste desișul din care se revarsă mii de glasuri, lacrimile

celui ce se află în nori coboară ca o ceață, pentru că cei ce locuiesc la curte se numesc „locuitori de deasupra norilor”[5].

De unde-o fi textul ăsta și de cine e scris? Trebuie să fie din *Povestea prințului Genji* a lui Murasaki Shikibu, dar nu sunt sigur. *Iarba stufoasă*, dar ce fel de iarbă o fi? Habar n-am.

Mă gândesc că *iarba stufoasă* sună oarecum erotic. Mă prăbușesc instantaneu într-o fantezie porcoasă. Îmi aduc aminte că într-o carte pe care am răsfoit-o cândva într-o librărie scria ceva despre o femeie din vechime pe nume Sasanoha Ogin, care sigur îi spusese unui samurai fără stăpân ceva despre *iarba stufoasă*.

Sunt două poezii în fragment, dar oare sunt scrise de o singură persoană sau nu? Încerc să pun între ghilimele partea de dialog. Mie, unuia, partea despre *iarba stufoasă* îmi aduce aminte de senzația de pubis umed de după ce m-am masturbat. Sunt un maniac sexual încet la minte.

Abia răspunsesem la o treime din întrebări când sună clopoțelul.

— Fir-ar să fie, nu trec! șoptesc, încercând să fac să pară o glumă.

Spre mirarea mea, cuvintele astea mă izbesc greu în coșul pieptului. Cât pe ce să uit să-mi scriu numele.

După test, clasa e dezgustătoare. Au stat toți cu capetele plecate și și-au scris răspunsurile cu atâta râvnă, încât acum obrajii le sunt îmbujorați și ochii umezi. Au expresia obscenă a unor puștani care tocmai au terminat o partidă de mozoleală. Sunt fie surescitați, fie complet deprimați. Eu sunt unul dintre cei deprimați. Se adună în grupuri, după simpatii, și încep să vorbească despre rezultatele textului. Chiar și acum însă eu rămân așezat pe scaunul meu, cu capul atârnând greu.

Elevii buni se strâng într-un grup numai al lor și vorbesc cu detașare. Până anul trecut am făcut și eu parte din grupul ăla, dar acum nu am curajul să mă duc să mă alătur lor. Ciulesc însă urechile ca să încerc să prind ce-și spun. Elevii buni știu totul despre absolut orice. Au dobândit capacitatea de a ghici

[5] Fragment din Capitolul I (*Kiritsubo*) din *Genji* de Doamna Murasaki, trad. de Henriette-Yvonne Stahl, Editura pentru Literatură Universală, 1969.

planurile profilor. Vorbesc cu răceala nesuferită a unor tehnicieni. Tehnicieni specializați în obținerea de note bune. Sunt aroganți și moralizatori și nu le pasă de unul ca mine nici cât negru sub unghie.

— Nu mă așteptam la *Kiritsubo*. Bănuiam c-o să pice ceva în care să fie și niște chineză veche, pariasem pe *Marea oglindă* sau ceva de genul ăsta.

Chestii de-astea vorbesc. Dar cu siguranță ăștia au făcut perfect.

— Am auzit că fac o clasă specială pentru Universitatea din Tokyo cu cei care iau peste 85 de puncte la testul ăsta. Eu sigur nu intru.

— Ei, hai, lasă modestia. Dacă nici tu nu intri, atunci nu intră nimeni în clasa aia.

Elevii buni îmi provoacă scârbă. În același timp, îmi aduc aminte de ce mi-a zis taică-meu aseară. Simt că sunt încolțit, că n-am nici o portiță de scăpare. N-am nici o șansă să ajung în clasa pentru Tokyo. Ăștia o să studieze într-o clasă selectă, norocoși și rafinați ca niște gineri din protipendada americană, în vreme ce eu o să fiu nevoit să mă zbat fără sorți de izbândă într-o clasă de nivel slab, la care profii nu fac nici un efort să predea ca lumea.

— Da’ au fost întrebări bune, peste medie.

— Nu ți s-au părut prea standardizate pentru un subiect din *Genji*? La bătălia adevărată n-o să fie așa. Era destul de simplu să facă o întrebare mai elaborată despre limbajul doamnelor de la Curte. Dacă mai adaugi și rândul următor din paragraful respectiv, totul devine confuz și nu mai știi cui i se adresează limbajul protocolar.

— A, deci vorbești deja de bătălia adevărată. Asta înseamnă că ești hotărât să mergi la Tokyo, nu?

— Ei, da’ de unde! Vorbesc de examenul de intrare la școala pregătitoare.

Mi-e greață. Sunt atât de furios, încât îmi vine să vomit. Tipii ăștia se bucură acum lingând cu spor la rămășițele din agitația testului.

Mai este un grup, format din altfel de elevi, mai onești. Provoacă hohote de râs printre cei din jurul lor, mai ales printre

fete. Unul dintre ei, un clovn, rage întruna cu o voce nepotrivit de tare.

— Eu am crezut că pe ea o trece pișarea. Păi, în perioada Heian n-aveau toalete publice, nu? Și n-a mai putut să se țină, așa că a stropit cu niște rouă trestiile unde țârâiau greierii.

Toată lumea râde la replica asta. Băiatul ăsta e deștept, dar e ciudat și se poartă de parcă e tot timpul conștient de asta. Porecla lui e Shintōhō, după o companie care face filme erotice. Nu se uită la nimic altceva și se duce până în suburbii, câteodată chiar până în prefectura Chiba ca să prindă programul din săptămâna specială cu trei filme erotico-grotești.

— Da' de *greierii cântă fără-ncetare* ce zici, Shintōhō? îl întreabă o fată care pare vrăjită de el.

Chicotește în așteptarea unui răspuns hazliu.

— A depus sectoristul o plângere pentru că femeia încălcase legea privind delictele minore.

— Da' ce, existau sectoriști în Heian, Shintōhō?

— Tare inocentă mai ești, răspunde vedeta. Hai să-ți spun cum stau de fapt lucrurile: femeia încearcă să-l păcălească, îi spune că se aude țârâit de scarabei cu coarne și după aia se șterge.

— Ce pervers ești! chițăie fata, cu trupul ușor contorsionat, cuprinsă de o exaltare obscenă.

O zbughește afară din clasă, iar băiatul-vedetă e învăluit în ropote de aplauze. Ridică brațele ca și cum ar vrea să potolească mulțimea, dar de fapt îl imită pe prezentatorul unui program de televiziune american. E extrem de bine dispus.

Cu toate astea, sunt sigur că el a înțeles întrebarea aia mai corect și mai profund decât mine. Gândul ăsta mă dărâmă complet. Brusc, nu mai rezist să stau de unul singur așezat pe scaun. Mă simt de parcă aș fi în picioare pe o potecă îngustă de nisip mișcător, între prăpastia nesiguranței și prăpastia neputinței. Mă ridic, dar nu am curajul să mă apropii de grupul elevilor buni. Însă când Shintōhō face un gest ca să mă invite în grupul lui, mă simt tratat nedrept, de parcă aș fi o ființă inferioară. Mă simt jignit. Îi întorc spatele vedetei și ies din clasă.

Imediat îmi regret comportamentul. Îmi dau seama că sunt îngust la minte și mă cufund în disprețul față de mine însumi. Sunt cu adevărat singur și nesigur, neputincios și vulnerabil ca

un crab care tocmai a năpârlit și are o crustă nouă și moale.

Când sună clopoțelul din nou, trebuie să mă întorc în clasă. Tremur de frică la gândul că urmează testul de matematică. Răspunsurile mele la matematică sunt chiar mai rele decât cele dezonorante de la japoneză. Aud clopoțelul de la sfârșitul orei ca prin ceață. Îmi vine să plâng. Dar mă gândesc la ce vine după-amiază și realizez că dimineața a fost de fapt partea mai ușor de suportat.

După-masă se țin probele de educație fizică. Sportul e materia la care stau cel mai prost. Când devin conștient de trupul meu, pur și simplu nu mai pot să mă mișc. Mă îngrozește gândul că s-ar putea să am o erecție când am pe mine doar șortul de sport. Copleșit de frică, realizez că trebuie să alerg o cursă de 800 de metri. Și trebuie să fac asta pe terenul mare, în văzul tuturor elevilor și al trecătorilor de pe stradă!

Terenul mare de sport se află în spatele școlii. Vizavi de el, dincolo de trotuar, e un șir de magazine. Adulții și copiii care n-au ce face în timpul liber se agață de gardul scund și se uită pe teren. Nu se află acolo ca să admire frumusețea și intensitatea sportului. Se adună numai ca să se distreze, să-și bată joc de eșecurile ridicole ale elevilor. Râd văzând cum ne chinuim să rezistăm când profu ne obligă să alergăm. E singurul moment când pot să uite de tratamentul sever și umilitor la care îi supun șefii lor de la companie sau clienții dificili.

Noi, băieții, suntem adunați toți în mijlocul pistei de pe terenul cel mare de sport. Ne facem mișcările de încălzire și așteptăm ca profu de educație fizică să apară din birou cu cronometrul și cu carnețelul lui. Suntem ca o turmă gălăgioasă de vite, unii înspăimântați, alții debordând de curaj, iar alții relaxați ca niște pisici care se bucură de soarele de primăvară târzie, lenește și fără nici un gând în minte. Elevii buni sunt sleiți de puteri de cât au tocit pentru examenele de admitere. Sunt năuciți și orbiți de lumina soarelui. E clar că sunt îngroziți de distanța lungă pe care trebuie s-o alerge. Sunt palizi. Dar cred că lor o să le fie mai ușor decât mie să iasă cu fața curată din cursa asta istovitoare și umilitoare, pentru că toți colegii îi știu drept tocilari frânți de oboseală.

Mai sunt și cei din clubul de atletism, așa de curajoși și de energici, încât se apucă să numere cu voce tare la exercițiile de încălzire. Unul dintre ei a stabilit anul ăsta câteva recorduri pe oraș. Atitudinea lui e chiar mai exagerată decât cea a elevilor buni în clasă, imediat după test. Se oprește o secundă din sărit, se uită bănuitor la propriile glezne, clatină din cap de două-trei ori și apoi reîncepe să sară, de două ori mai sus decât toți ceilalți. Evident, joacă teatru, dar e de-ajuns să mă apuce invidia. Îmi zgândărește sentimentul de inferioritate.

Câțiva băieți lenevesc pur și simplu la soare și nu se omoară cu încălzirea. Și în clasă avuseseră aceeași atitudine. Au o părere foarte proastă despre capacitățile lor și nu le pasă dacă lumea se uită la ei. Sunt impasibili și complet lipsiți de rușine.

Eu sunt diferit de toți ceilalți din clasă. Sunt singur și probabil mai înspăimântat decât oricine altcineva. Vreau doar să se termine totul cât mai repede. Încerc să nu mă gândesc prea mult la asta.

Terenul mic de sport iese din cel mare ca o tumoare, în spațiul dintre clădirile școlii. Pe el, fetele joacă volei. Poartă bandane pe cap și niște pantaloni scurți bufanți absolut oribili, care le fac să semene cu niște rațe. Câteva dintre ele stau pe marginea terenului încă îmbrăcate în fustă, urmărind meciul cu o privire fixă și imbecilă de animal bolnav. Alea sunt la ciclu, îmi spun eu disprețuitor. Ăsta-i un secret pe care îl știe toată lumea.

În fiecare săptămână, Shintōhō notează cu entuziasm numele spectatoarelor în fustă. În felul ăsta, a făcut un tabel cu ciclurile menstruale ale tuturor fetelor din școală. Folosind metoda Ogino, știe care sunt zilele sigure și spune chestia asta fiecărei fete. *Eu sunt liber oricând, așa că dacă te hotărăști să renunți la comoară, sună-mă,* le zice tuturor fără pic de rușine. A căpătat astfel o anumită reputație. Fetele nu-l detestă, iar printre băieți e foarte popular.

Dacă eu aș îndrăzni ceva cu vreo fată, probabil că din ziua următoare aș fi un paria și nici n-aș mai avea curajul să vin pe la școală. De ce oare numai lui i se permite să facă tot ce vrea? În plus, mai e și singurul care are experiență dintre toți băieții din clasă. E ca diavolul pe care l-am văzut în copilărie la o piesă de teatru a Clubului de duminică de la biserică. Dumnezeu și omul

trebuie să sufere, să trudească și să se căiască, în vreme ce diavolul stă relaxat și benchetuiește, urlând obscenități, blasfemii și minciuni. Ah, ce mult mi-ar plăcea să joc și eu rolul diavolului!

Dar care naiba ar putea fi de fapt rolul diavolului în vremurile astea? Ce meserie ar face după ce-ar termina școala? N-o fi oare rolul diavolului în societatea contemporană o meserie pe care eu să n-o pot înțelege?... De exemplu, meseria de diavol-otrăvitor? Mă gândesc la lucrurile astea cu răsuflarea deja tăiată de exercițiile de încălzire.

Ca de obicei, Shintōhō îi distrează pe toți cei din jur. *Fir-ar să fie, nu e bine. Cred că testul nuclear de săptămâna trecută din Nevada a provocat niște dereglări. Trebuie să-mi revizuiesc fișele. Sau poate că domnișoara Emiko Sugi o fi suferindă de diaree.*

Ciulesc urechile la ce spune și, pe furiș, mai arunc o privire spre terenul mic de sport, cum fac de altfel aproape toți băieții. O față mare și albă care pare să fie a lui Emiko se uită spre noi. Dintre toate fetele mohorâte îmbrăcate în fustă, Emiko e singura care se uită spre noi, cu capul ridicat, semeț. Simt o căldură în piept. Îmi sincronizez răsuflarea fierbinte cu gâfâitul celorlalți băieți.

Fiecare clasă are regina ei. Nu numai că e frumoasă, dar are și o demnitate copleșitoare și o grație șarmantă. Toate fetele sunt invidioase pe ea și toți băieții sunt înnebuniți după ea. Emiko e regina clasei mele. Eu sunt unul dintre ăia care-i scriu bilețele de dragoste și după aia le rup, pentru că nu au curajul să i le înmâneze. Acum, când privește spre mine, simt din nou durerea comportamentului meu depravat. Dacă ar fi una dintre fetele în pantaloni scurți bufanți și dacă aș avea tupeul să mă uit și eu la pulpele ei albe și groase, poate-aș reuși să trec peste rușinea mea. Dar o fată înfășurată bine într-o fustă nu are nici măcar un punct slab. Nu am absolut nici un avantaj asupra ei, nu pot s-o fac să-și piardă cumpătul și nu pot să mă transform din privit în privitor. Și totuși, e Emiko...

— De ce crezi că domnișoara Emiko Sugi ne privește atât de intens? întreabă Shintōhō.

Mândria și orgoliul îi fac fața unsuroasă și plină de coșuri să

strălucească asemenea soarelui. Ca să-mi dea lovitura finală, îmi strigă:

— Am strecurat un bilet secret în banca fetei, să știi. I-am scris că o să-și dea seama imediat care-s băieții care și-o iau la labă pentru că ăia o să abandoneze primii. Emiko Sugi e pe cale să afle niște adevăruri despre viață cam ca în rapoartele Kinsey[6]. Abstinenților! Nu abandonați!

Profu de educație fizică vine în fugă și pune capăt agitației. Apoi începe proba de alergare de 800 de metri. Trebuie să facem două tururi complete pe pista de 400 de metri, în grupuri de câte zece. Linia de start e pe partea opusă terenului mic, ceea ce înseamnă că o să începem și o să terminăm cât se poate de departe de fete, dar o să fim foarte aproape de cei care se zgâiesc din stradă. Imediat ce începe proba și primul grup pornește, privitorii hulpavi se strâng la linia de start. Se sprijină de gard și privesc mica noastră cursă de cai.

Când ajung la linia de start, am senzația că liniile trasate cu var alb pe pământul ars de soare continuă la infinit. Se aude pistolul. Încep să alerg, lovindu-mă de brațele goale ale băiatului de lângă mine. Picioarele mi se împleticesc și, peste puțină vreme, gâfâi atât de tare, încât mă doare pieptul. Încă de la start, atleții sprintează din toate puterile cu o viteză incredibilă și insensibilă la noi ceilalți. Viața e un iad, îmi spun. Iar eu sunt un sclav care gâfâie, presat din urmă de un diavol care poartă pantaloni de sport imaculați și o șapcă de baseball și ține în mână un pistol de start. Alerg bezmetic, încercând să evadez din iadul ăsta de lume, dar nu am nici o cale de scăpare.

În scurt timp, sunt depășit de ceilalți alergători. Rămân mult în urmă și alerg de unul singur. Picioarele-mi sunt grele ca într-un coșmar în care sunt urmărit de un monstru. Am senzația că mi-a luat foc creierul. Îmi dau seama că scot niște gemete puternice în timp ce alerg. Când trec prin fața fetelor, mă forțez să alerg ca la carte, cu pieptul scos înainte, cu capul drept și cu genunchii ridicați, dar plătesc imediat prețul efortului. Nu pot să-mi împing bărbia înainte, nu pot să-mi mișc brațele. Încheieturile mâinilor îmi atârnă mai jos de brâu și abia reușesc să-mi târăsc picioarele

[6] Studii despre comportamentul sexual întreprinse de Alfred Kinsey și publicate în Statele Unite în anii 1940-1950.

pe pământ. Alerg împleticit și gem întruna. Cu toate astea, reușesc să termin primii 400 de metri. Când ajung la linia de start, încerc să le arăt băieților care stau acolo și-și așteaptă rândul o față cu un zâmbet timid, însă pielea de pe față îmi e atât de groasă și de țeapănă, încât nici nu se clintește. Nu-mi iese decât o mutră mohorâtă. Doar ochii mi se mișcă în gol, fără nici o țintă.

— Hei! Mișcă-te ca un bărbat! Și nu mai alerga așa, cu picioarele în cruciș și împiedicat! strigă profu.

Mă ajunge din urmă vocea unui copil din stradă:

— Ia uite la ăsta ce palid e! Parc-ar fi bolnav!

Asta spune multe despre cât de încet sunt. Toată lumea privește alergarea mea împleticită, tristă și ridicolă. Toți ceilalți de pe lume râd batjocoritor. Se holbează la *Seventeen*-ul murdar care aleargă împiedicat, cu buzele albite de efort și cu lacrimi de agonie șiroindu-i pe obrajii livizi.

Ceilalți sunt curați, uscați, virili, de un calm desăvârșit. Eu sunt umilit, cu ochii împăienjeniți, cuprins de o frică stranie, gras și buhăit, secretând tot soiul de lichide împuțite, pe punctul de-a putrezi în timp ce alerg în cursa asta mizerabilă. Ceilalți bălesc precum niște câini și își scot burțile în afară în timp ce mă privesc cum alerg nepăsător, dar eu știu că de fapt mă văd pe mine gol-pușcă, pe mine cu fața roșie și tremurând de spaimă, pe mine dependentul de fantezii obscene, pe mine masturbându-mă, pe mine neliniștit, pe mine lașul, pe mine mincinosul. Ceilalți mă privesc, râd de mine și strigă: *Știm totul despre tine! Te-a terminat otrava conștiinței de sine! Te-au terminat poftele tale imature! Putrezești pe dinăuntru. Îți vedem limpede pubisul tău umed și indecent! Nu ești altceva decât o gorilă singuratică masturbându-se în fața ochilor noștri!*

Am ajuns la 600 de metri și fetele mă privesc din nou. Îmi doresc să fac un infarct și să mor, dar nu se întâmplă miracole de-astea. În schimb, trebuie să accept până la urmă realitatea că, de prea multă rușine, conștiința mea de sine, trează, rage precum un urs din pădure.

Mă împleticesc peste linia de sosire cu mai bine de o sută de metri în urma celorlalți alergători. Chiar când ușurarea mea jalnică de a fi terminat cursa îmi umple pieptul de o bucurie

caldă, lichidă, proful zâmbește strâmb și arată cu degetul undeva în spatele meu. Sunt sigur că eu n-o să zâmbesc, dar mă uit în urmă cu un mic rânjet umil și ambiguu și descopăr dâra lungă și neagră pe care-am făcut-o cu pișat.

Râsetele batjocoritoare ale tuturor celorlalți de pe lume se prăvălesc asupra mea ca într-o furtună în pădure! Am terminat cursa asta chinuitoare de 800 de metri alergând cu o disperare încrâncenată și cu maximă bună-credință, iar asta e primirea crudă de care am parte. Oi fi eu un biet *Seventeen* pocit, dar știu că și lumea celorlalți mă tratează cu cruzime. Mult prea multă cruzime.

Strănut din cauza pantalonilor uzi. Sleit de puteri, mă prăbușesc într-o prăpastie de rușine. Hotărăsc să nu mă mai agăț de lumea reală a celorlalți și să nu mai încerc să găsesc în ea vreo fărâmă de bine. De ce? Probabil pentru că, dacă nu-mi ațât ostilitatea față de ei, dacă nu-mi adun toată ura, o să izbucnesc în plâns.

3

— Hei, nu vrei să fii *sakura* pentru ăia de dreapta? mă întreabă cineva venind din spate.

Stăteam singur și așteptam trenul. După proba de educație fizică s-a ținut și o întâlnire a consiliului elevilor, dar n-am avut curajul să mă duc.

Mă întorc și-l văd pe Shintōhō apropiindu-se de mine cu o față foarte serioasă. Se dă o clipă înapoi de parcă s-ar aștepta să-l pocnesc, după care începe să vorbească precipitat, dar atât de convingător, încât mă face să mă relaxez:

— Nu te enerva. Nici eu n-am avut chef să mă duc la prostia aia de întâlnire. Te-am văzut la turnichet când ai intrat în gară și-am venit după tine. Să știi că ai curaj, nu glumă. Mi-am schimbat părerea despre tine. Eu n-aș fi putut să fac niciodată ce-ai făcut tu. Profii de sport sunt toți niște nemernici, dar ăsta-i cel mai rău. Doar nu suntem cai, de ce să alergăm cursa de 800 de metri? Numai așa, că ne obligă el? Un dictator. Circulă un zvon că ar fi cu capsa pusă fiindcă l-a părăsit profa aia drăguță de muzică. Și eu m-am enervat destul de tare cât am alergat așa de nebun. Să știi că toată lumea s-a bucurat când te-ai pișat. Ar fi trebuit să ne pișăm toți. Asta sigur l-ar fi încurcat pe tiran.

Shintōhō își dă seama că începe să mă enerveze.

— Știu un grup de indivizi de dreapta, mă mai duc și eu din când în când pe la întâlnirile lor. O să țină niște discursuri pe o scenă în piața din fața gării Shinbashi. De-aia au nevoie de *sakura*, oameni plătiți care să anime publicul. Și ăia în uniformă de elev sunt cei mai buni. Plătesc 500 de yeni pe zi. Ce zici? Vrei să fii *sakura*? Vorbesc foarte serios, să știi.

Simt că lui Shintōhō îi e frică de mine. E prima dată când îl văd făcând o față atât de serioasă și când îl aud vorbind cu o voce în care se ghicește o propunere atât de sinceră. Văzând că nu-i răspund, pe jumătate pentru că sunt încă bănuitor, începe să-mi dea detalii despre viața lui.

— Eu nu sunt neapărat de dreapta, ci mai degrabă un

anarhist. Un tip nou de anarhist, ca beatnicii. Dar mă enervează la culme să aud cum partidele progresiste și Partidul Comunist vorbesc de rău Forțele de Autoapărare. Și tu ai luat partea Forțelor de Autoapărare la un moment dat, nu? Parcă ziceai că soră-ta e asistentă la spitalul militar. Eu sunt prea laș și n-am zis nimic, dar de fapt și taică-meu lucrează în Forțele de Autoapărare. E colonel de infanterie. De-aia mi-ar plăcea să-i strivesc pe progresiști și pe comuniști. Și dacă dreapta face asta pentru mine, atunci dreapta are sprijinul meu. De-aia mă duc pe la ei din când în când. Probabil ai auzit de Partidul Căii Imperiale. Șeful e Kunihiko Sakakibara. În timpul războiului a fost într-un detașament special la Mukden. Nu recunoaște autoritatea nimănui din toată Japonia. Se știe personal cu premierul Oka de pe vremea războiului din Manciuria.

Realizez că, de fapt, Shintōhō e mult mai naiv decât am crezut. Shintōhō cel naiv e la urma urmei un nimeni. Mă simt ușurat. Prin fața ochilor îmi trece în zbor un sentiment de superioritate pe care-l înhață imediat de parc-ar fi o pasăre.

Tocmai atunci sosește trenul. Înclin ușor din cap către Shintōhō și urcăm amândoi. Nu suportam gândul de-a mă întoarce acasă și de-a rămâne singur. Pare mult mai sigur pentru mândria mea rănită să stau cu un amic față de care simt doar dispreț decât să fiu singur. Pot să mă liniștesc acum. E ca și cum mi-aș alunga nesiguranța îmbătându-mă cu vreo poșircă ieftină.

Imediat ce urcăm în tren, atitudinea lui Shintōhō se schimbă complet. Se cufundă în tăcere. Parc-ar vrea să trateze faptul că mergem ca *sakura* la niște discursuri ale dreptei ca pe un secret demn de spionii care se ocupă cu energia nucleară. Poate e convins că așa stau lucrurile. S-ar putea ca Shintōhō cel convingător să nu fi spus până acum nimănui că are legături cu o grupare de dreapta. Dac-ar fi spus, cu siguranță că jumătate dintre elevii de la noi din liceu ar fi aflat asta până a doua zi dimineața.

Trenul se clatină și ne leagănă atât de tare, încât pieptul meu îl atinge pe al lui Shintōhō, plin de coșuri. Părul lui murdar, cu praf întărit de pomada unsuroasă cu care s-a dat, îmi atinge bărbia. Așa îmi dau seama că sunt mult mai înalt decât el. Nu băgasem de seamă până acum. În mod bizar, simt cum revelația

asta mă unge pe suflet. Rămânem așa, cu piepturile atingându-ni-se în tăcere, până la Shinbashi.

Peronul e straniu de pustiu pentru o gară din centru la ora 3 după-amiaza. În timp ce pășesc alături de Shintōhō, iar umerii și brațele mi se lovesc, am brusc senzația că am devenit complici într-o escapadă sexuală. Mai târziu aveam să-mi amintesc de momentul ăsta de nenumărate ori. Un eveniment de o importanță majoră pentru tot restul vieții mele se cristalizează cu repeziciune chiar acum. Cel puțin asta-i impresia pe care o am acum în gara Shinbashi, în după-amiaza asta de primăvară târzie. Un feroviar bătrân curăță peronul cu o mătură veche de bambus. Probabil că în ochii lui de observator detașat exact așa și arătăm: ca niște puștani de liceu palizi și plini de coșuri în drum spre vreo aventură sexuală.

Discursul lui Kunihiko Sakakibara de la Partidul Căii Imperiale este absolut îngrozitor. Îmi dau seama de asta imediat ce ajung în piața în care vorbește. Nimeni nu- i acordă vreo fărâmă de atenție moșului zărghit care rage pe scenă. Urlă necontenit, incoerent și singur ca și cum nici el nu s-ar aștepta să-l asculte cineva. Poate că Sakakibara vrea să fie primul bărbat din istorie care a înfruntat de unul singur vacarmul trenurilor din gara Shinbashi. Urlă fără să se uite la oameni, ci privind mai degrabă în sus la trenurile de pe liniile suspendate. Eu, Shintōhō și ceilalți *sakura* ar trebui să mai aplaudăm și să mai scandăm ceva din când în când, dar nu ne lasă nici un pic de răgaz, așa că doar stăm și căscăm gura pe-acolo. Leul uman cu fața amenințătoare rage întruna și pare să fi uitat complet de *sakura* pe care el însuși i-a angajat. Din spatele unor curioși iresponsabili, eu și cu Shintōhō îl examinăm pe bărbatul care rage, mai curând din curiozitate decât de orice altceva. Mi se pare uimitor faptul că un bărbat poate să urle cu atâta agresivitate și demnitate de soldat în fața batjocurii și a indiferenței crase a celorlalți. În plus, pe scena de pe care vorbește nu e așezată nici o decorațiune care să-l protejeze din lateral, nu există decât un steag al Japoniei care atârnă inert de bățul de bambus. La cele două margini ale scenei stau câțiva tineri în cămăși negre cu banderole pe braț și câțiva moși îmbrăcați la costum. Dar până și ei par să fie mai interesați de panoul cu rezultate la cursele de cai din partea

opusă a pieței decât de discursul lui Kunihiko Sakakibara. Probabil c-au pariat pe vreun cal numit Calea Imperială și acum visează să câștige potul cel mare.

La un moment dat însă, unul dintre *sakura* își regăsește entuziasmul față de slujbă. E un bărbat bizar de slab și cu cocoașă, zgribulit de frig. Cu genunchii la piept, stă așezat în mijlocul băncilor de beton din fața scenei. Sakakibara se oprește o clipă, cât să trimită niște salivă în jos pe gâtul chinuit. Privește în gol ca și cum întreruperea șirului de cuvinte îi provoacă o suferință cumplită. În scurta pauză de răgete, bărbatul *sakura* începe să aplaude pătimaș și să scoată strigăte de susținere. Exaltarea lui atrage atenția unor indivizi care mișună prin piață fără nici un scop, de parcă le-ar fi promis taților lor pe patul de moarte să nu se lase târâți niciodată în vreun incident și să nu renunțe niciodată la postura de privitor de pe margine. Acum simt rost de scandal și încep să se adune formând un cerc. Eu și Shintōhō ne năpustim spre centrul pieței înainte să se închidă cercul și ne așezăm pe ultimul rând de bănci. La urma urmei, suntem *sakura*.

Însă pentru mine e limpede că Shintōhō nu iese deloc din atitudinea de simplu *sakura* apatic. Poveștile cum că trece din când în când pe la cei din Calea Imperială nu sunt decât niște baliverne. Dacă ar fi membru, cu siguranță n-ar fi atât de temător și de tăcut.

Imediat ce ne așezăm, ne dăm seama că cei vreo douăzeci și ceva de bărbați din fața noastră, exact ca *sakura* cel exemplar care stă în mijloc și aplaudă și strigă, sunt toți angajați de Calea Imperială. Arată și se poartă ca niște muncitori cu ziua care stau pur și simplu și nu știu ce să facă cu mâinile. Parc-ar aștepta să vină cineva să le pună o pisică în poală. De fiecare dată când bărbatul din mijloc aplaudă tot mai fanatic, încep să se frământe abătuți, cu o expresie de tristețe și încordare.

Arunc o privire către Shintōhō ca să văd dacă are de gând să aplaude. Asta îl descumpănește. Se grăbește să-mi explice că toți bărbații ăia sunt *sakura* angajați, la fel ca noi.

— Azi e vreme bună, dar Sakakibara ține de-obicei adunările astea pe ploaie pentru că e mai ușor să-i mobilizeze pe zilierii fără muncă. Și spune chestii de genul *Când vorbește Sakakibara,*

până și zeii sunt impresionați de loialitatea lui. Picăturile de ploaie sunt lacrimi care deplâng sfârșitul lumii, sau *Sakakibara e cel mai devotat bărbat care aduce ploaia*. Cei care se adăpostesc de ploaie nu se enervează la chestii de-astea, ba uneori chiar le apreciază.

Mi se pare plauzibil. Ploaia îi face pe oameni să fie mai sensibili. Mai ales pe mine. În zilele cu ploaie, în zilele cu umiditate mare sau când presiunea atmosferică e joasă, mă simt în formă și devin generos.

— Plus că zilierii care n-au de lucru din cauza ploii se bucură că nu e muncă grea. Tot ce trebuie să facă e să tacă, să asculte și să bată din palme din când în când, adaugă Shintōhō.

Tonul lui e defensiv ca și cum ar fi convins că mă îndoiesc de vorbele lui. Îmi dau seama că e stresat din cauza mea. Acum nu mă simt deprimat. Cel puțin în momentele astea mă simt eliberat de amintirea rușinoasă a ceea ce s-a petrecut pe terenul de sport. La lăsarea nopții o să tremur de rușine atât de tare, că o să-mi vină să mă sinucid, dar deocamdată am parte de o amânare a execuției.

Uitându-se la mâinile pe care și le ține în poală, zilierii de pe bancă dau și ei impresia că au avut parte de o amânare a unei execuții. Privirile trecătorilor le străpung capetele, spatele și umerii ca mii de săgeți. Deasupra lor, lumina soarelui de după-amiază de primăvară târzie se retrage ca marea la reflux și un sentiment de disperare rece ca un asfințit de iarnă se împletește cu razele soarelui. Metropola Tokyo își pierde orice speranță și e doborâtă de oboseală. Un singur *sakura* obsedat de muncă, imperturbabil continuă să aplaude fanatic și să strige.

Pe scenă, Kunihiko Sakakibara rage în continuare. Vocea lui răgușită sfidează gravitația și țâșnește spre cer pe deasupra capetelor noastre. Bărbați cu prea mult timp liber s-au adunat pe la marginile pieței. Insultele lor reci se năpustesc asupra lui Sakakibara ca niște vulturi. Treptat, mă cufund într-o reverie cu ochii deschiși. Urechile mele percep vacarmul metropolei ca pe un tot imens, nu ca voci și sunete individuale. Precum marea grea și caldă dintr-o noapte de vară, zarva asta îmi smulge trupul obosit din realitate și-l face să plutească. Uit de bărbații cu timp liber din spatele meu, uit de Shintōhō, uit de zilieri, uit de

Sakakibara care rage. Sunt ca un minuscul fir de nisip în deșertul metropolei. Cu o blândețe senină pe care nu am mai simțit-o până acum nici măcar o dată, îmi iert sinele umil și obosit. Îmi îndrept ostilitatea și ura numai către lumea reală, numai către ceilalți.

Întotdeauna am dat vina pe mine, întotdeauna mi-am înfierat punctele slabe și le-am mânjit cu noroiul disprețului de sine gândindu-mă că nimeni nu merită ura mai mult decât mine. Dintr-odată însă, criticul din inima mea a dispărut. Îmi răsfăț eul plin de bube lingându-mi și îngrijindu-mi rănile. Sunt un cățel. Și, în același timp, sunt și mama lui, orbită de iubire. Mă iert necondiționat pe mine, cățelul. Mă îngrijesc. Și, tot necondiționat, latru și dau să-i mușc pe toți ceilalți care mă tratează cu cruzime pe mine, cățelul. Fac asta într-o stare de extaz somnoros. După puțină vreme, ca într-un vis, încep să aud vorbele de răutate și ură pe care le arunc către ceilalți din lumea reală. De fapt, Sakakibara e cel care urlă vorbele alea, însă expresiile de răutate și ură din discursului lui sunt identice cu cele din inima mea. Sakakibara e strigătul sufletului meu. Gândul ăsta mă face să mă cutremur. Apoi, cu trupul încordat la maximum, încep să-i ascult urletele.

— Niște rahați, asta sunt cu toții. Niște proxeneți murdari de cea mai joasă speță care-și vând țara. Nu vi se pare ciudat că îndrăznesc să-și construiască toți case, să aibă neveste și copii pe pământul sacru al Japoniei? Nici nu merită să fie japonezi, ar trebui să se ducă într-o țară sălbatică precum Uniunea Sovietică sau China comunistă. Eu n-o să-i opresc, ba chiar o să le trag un șut în cur. Poponarul ăla de Hrușciov le-o dă tot timpul la buci, nici n-au timp să se bășească. Au de gând să folosească banii murdari pe care i-au adunat provocând greve ca să-l mituiască pe huliganul ăla de Mao Zedong. Iar după nici doi ani o să fie și ei epurați pe motiv că au deviații de dreapta. O să fie obligați să-și facă autocritica și apoi executați. Asta merită. Ei spun despre noi că suntem o gașcă violentă. Dar gândiți-vă puțin, doamnelor și domnilor: ei sunt cei care-și câștigă existența prin violență în gașcă, demonstrații, greve și alte proteste. Cine e responsabil pentru mai multe acte de terorism în perioada modernă? Dreapta sau stânga? Porcii roșii fac crime în masă și nimeni nu zice nimic.

Da, nu numai naziștii au avut lagăre de concentrare, alea din Uniunea Sovietică sunt chiar mai îngrozitoare! Șefii lor se duc în China și sunt invitați la banchete plătite cu bani obținuți din sângele și sudoarea poporului. Și apoi își cer iertare. Își cer iertare în numele poporului Japoniei imperiale! *Iertați-ne pentru genocidul provocat de militarismul japonez, iertați-ne pentru politica pământului pârjolit în numele căreia am omorât, am ars și am făcut nenumărate alte crime oribile.* Asta spun. Prietenii noștri, veteranii din Manciuria, plângeau de furie. Voiau să le vadă violate și ucise pe nevestele ăstora. Sunt niște trădători de țară, lingăi nerușinați, mincinoși iresponsabili, ucigași, impostori, desfrânați! Mi-e scârbă de ei. Vă jur aici și acum. O să-i omor, o să-i măcelăresc, o să le violez nevestele și fiicele, o să le dau fiii hrană la porci. Asta e justiție! Asta e datoria mea! Încă de la naștere port în mine voința divină a exterminării! O să-i arunc pe toți în iad! Ca să putem trăi liniștiți mai departe, n-avem altă soluție decât să-i ardem pe toți pe rug! Trebuie să-i aruncăm pe ei în iad ca să putem noi trăi! Suntem slabi și nu putem supraviețui decât dacă-i exterminăm. Astea sunt cuvintele pe care le-a rostit tătuca Lenin, Dumnezeul lor. Doamnelor și domnilor, o să-i ucidem până la ultimul ca să ne protejăm viețile noastre fragile. Asta-i justiție!

Simfonia crudă de răutate și ură răsună în lumea întreagă la un volum suficient de puternic ca să distrugă amplificatoarele. *O să-i ucidem până la ultimul ca să ne protejăm viețile noastre fragile. Asta-i justiție!*

Mă ridic și aplaud. Strig. În ochii mei isterici, liderul de pe scenă se reflectă ca o ființă de aur strălucitoare, apărută dintr-un abis de întuneric. Aplaud și strig în continuare. Asta-i justiție! Asta-i justiție! Pentru cei nedreptățiți, pentru sufletele slabe și rănite! Asta-i justiție!

— Uite, ăla-i de dreapta deși e încă așa de tânăr. Uite, parcă-i profesionist.

Mă întorc brusc și văd un grup de trei funcționare care mă critică. Fetele tresar. Da, așa e. Sunt de dreapta, mă gândesc. Mă cuprinde dintr-odată o bucurie atât de intensă, încât încep să tremur. Mi-am găsit adevărata esență. Sunt de dreapta!

Fac un pas către fete. Se strâng una pe alta în brațe și scot

niște strigăte de protest slabe și înfricoșate.

Stau în picioare în fața fetelor și a bărbaților din jurul lor. Fără să scot un cuvânt, îmi îndrept spre ei privirea plină de ostilitate și ură. Se holbează toți la mine. Da, sunt de dreapta! Chiar dacă se holbează la mine, nu am nici o ezitare. Nu mă înroșesc. Mă simt un cu totul alt om. Ceilalți nu mă mai privesc acum pe mine, amărâtul care se masturbează umezindu-și sexul, făcându-l jilav ca un fir de iarbă verde proaspăt rupt. Nu-l mai privesc pe acel *Seventeen* singuratic, nefericit și timid. Nu mă privesc cu ochii amenințători ai acelora care, după ce-mi aruncă o singură privire, îmi spun *Vedem limpede prin tine*.

Adulții mă privesc acum așa cum ar privi un alt adult care are o personalitate independentă. Simt că mi-am învelit sinele slab și umil într-o armură impenetrabilă care o să-l ferească pentru totdeauna de ochii celorlalți. E armura dreptei.

Când mai fac un pas spre fete, încep să țipe. Dar nu reușesc să fugă. Parcă ar avea picioarele paralizate. Sângele le pulsează fierbinte în piept și spaima lor stârnește în mine o bucurie spirituală vie ca dorința sexuală. Urlu la ele:

— Care-i problema cu dreapta? Care-i problema cu noi ăștia de dreapta? Curvelor!

În loc să izbucnească în plâns, se hotărăsc în final să fugă spre străduțele aglomerate ale serii. Bărbații rămași mâraie a nemulțumire, dar în același timp încearcă să ascundă faptul că le e frică de mine. Da. Celorlalți le e frică de mine!

Într-un târziu, bărbații se hotărăsc să curețe gunoaiele scandalului provocat de cuvântul *curve*. Exact atunci însă, în jurul meu se strâng bărbați ce poartă banderole pe care stă scris Calea Imperială. Împreună, suntem gruparea de dreapta.

Pe umărul meu se așază ferm un braț puternic, prietenos, entuziast, vânos. Mă întorc și văd un bătrânel cuprins de exaltare, pradă unei patimi arzătoare. Sunt fascinat de ochii lui mari și injectați care parcă ard. Ca un copil mic, pătruns de admirație, îi zâmbesc acestui predicator al răutății și urii.

— Îți mulțumesc. Așteptam de multă vreme un tânăr patriot atât de pur și de curajos cum ești tu. Tu ești fiul Japoniei care poate îndeplini dorințele din inima Majestății Sale Împăratul. Tu ești cel ales, tânărul cu suflet japonez adevărat.

Vocea revelației domină forfota gălăgioasă din jur, trenurile, difuzoarele și toate lătrăturile din metropolă. Se întinde spre mine, frumoasă și delicată ca un trandafir. Am din nou o viziune isterică. Metropola în asfințit se afundă într-un abis de întuneric. Închide în ea o lumină strălucitoare de parcă ar fi un tuș amestecat cu o vopsea de un auriu-închis. Și din ea apare apoi soarele la răsărit, scânteietor și maiestuos. Simt că e o ființă de aur, un zeu. E Împăratul.

4

Tu ești fiul Japoniei care poate îndeplini dorințele din inima Majestății Sale Împăratul. Tu ești cel ales, tânărul cu suflet japonez adevărat.

La sediul Căii Imperiale, depun jurământul de membru de partid. Imediat, Kunihiko Sakakibara anunță că sunt cel mai tânăr membru din istoria partidului. Asta mă face să cred că n-o să găsesc alți adolescenți în afară de mine când mă mut în sediul central, dar într-un târziu dau peste trei membri de nouăsprezece ani. Numai că nu seamănă absolut deloc cu imaginea pe care o aveam eu despre adolescenți. Adolescenții ăștia de dreapta sunt mândri și solemni și nu renunță niciodată la expresia lor gravă și preocupată. Dacă pomenesc ceva de filme, de jazz sau de muzică la modă, se enervează la culme de parcă mi-aș bate joc de ei. Mă acuză că sunt un mucos superficial și obraznic. De fiecare dată când îmi vorbesc așa, mai fac câte un bulgăre din noroiul disperării mele și îl așez la buza mușuroiului meu din partidul de dreapta.

Tinerii ăștia de dreapta seamănă leit cu imaginea caricaturală, iresponsabilă pe care o aveam despre cei de dreapta înainte să intru în partid. Seamănă leit până și în seriozitatea lor marțială. Îmi aduc aminte că am văzut mai demult un afiș al unui film cu titlul *Împăratul Meiji și marele război ruso-japonez*. M-am gândit atunci că probabil ăsta e genul de film la care s-ar uita tinerii de dreapta. Când îi întreb pe cei trei, e prima dată când devin entuziaști într-o discuție despre un film. Îmi povestesc că l-au văzut de nenumărate ori și că i-a impresionat. Se pierd apoi într-o discuție animată între ei despre cum filmul a bătut toate recordurile. Înfierbântați, ajung să confunde actorii și personajele istorice.

Dezbat cu seriozitate, spunând chestii de genul *Împăratul Meiji a trecut în revistă trupele cu o privire plină de tristețe* sau *Calul generalului Nogi era superb. Pe fața amiralului Togo nu se vedea absolut nici un semn de oboseală, nici măcar pe front. Ăsta e*

adevăratul spirit de războinic. Un samurai trebuie să aibă grijă de sănătatea lui și să fie într-o condiție perfectă în vremuri excepționale. Se pare că se duc din când în când la cinema să vadă câte-un film de război sau vreunul istoric, în care personajele se luptă cu săbiile. La filmele de război, scenele cu soldații japonezi în acțiune fac să le tresalte inimile, iar în cele istorice pot să vadă tehnici de ucidere cu sabia. Tratează filmele western sau cele moderne cu gangsteri cu indiferență și dispreț, pentru că în ele armele folosite sunt pistoalele. Nu au cum să facă rost de pistoale și nici nu le dă voie șeful. La urma urmei, e firesc ca pentru ei tehnica de a comite o crimă perfectă cu o sabie japoneză să fie mai valoroasă și mai reală. Unul dintre adolescenții ăștia de dreapta păstrează cu mare grijă schița unui corp uman gol pe care-a desenat niște puncte roșii de parcă ar fi vrut să marcheze locurile unde trebuie înfipte acele pentru acupunctură. Mi-am dat seama care e semnificația punctelor roșii într-o dimineață când a avut loc o crimă prin înjunghiere în Shinjuku. Adolescentul a citit cu atenție articolul de ziar despre incident și apoi a adăugat puncte roșii noi în câteva părți ale corpului.

— Vrei și tu să înjunghii pe cineva? întreb eu cu o curiozitate proaspătă față de noii mei camarazi.

Își închide strâns ochii de parcă s-ar ruga în tăcere, apoi răspunde cu o voce solitară și aspră, care parcă nici nu e îndreptată spre mine:

— Dacă nemernicii ăia nu termină cu tâmpeniile, dacă ticăloșii ăia de stânga o țin tot așa cu tâmpeniile, atunci da, o să înjunghii pe cineva.

Pare iritat de cuvântul *tâmpenii* și își încruntă sprâncenele în timp ce se chinuie să găsească o altă expresie, mai potrivită. Simt că îl înțeleg pe deplin. Da, așa e. *Dacă nemernicii ăia nu termină cu tâmpeniile*. Cuvintele astea sunt de-ajuns între membrii Căii Imperiale. Nu e nevoie de nici o explicație în plus.

E limpede că tinerii membri ai Căii Imperiale nu strălucesc prin cine știe ce elocvență. Șeful e un orator foarte bun și la fel sunt și câțiva membri din conducerea executivă, dar tinerii nu sunt deloc buni vorbitori. Nu sunt foarte vorbăreți nici măcar în viața de zi cu zi, mai curând tac mâlc tot timpul. Dar când vine vremea

de discursuri, urlăm din răsputeri de parcă dușmanul s-ar afla înarmat chiar în fața ochilor noștri. Fulgerăm din priviri, amenințăm, ridicăm pumnul: *Trebuie să-i împiedicăm pe nemernicii de roșii să mai facă tâmpenii!*

Din când în când ne întâlnim cu membri din Tineretul Partidului Conservator care nu sunt în Calea Imperială. Noi nu scoatem nici un cuvânt și suportăm discursurile tinerilor conservatori care, spre deosebire de noi, par să fie entuziaști numai cu privire la oratorie. În adâncul sufletului, tinerii membri ai Căii Imperiale îi disprețuiesc pe tinerii conservatori. Când ne adunăm numai între noi, îi acuzăm mereu că sunt doar niște oportuniști. *Ăia nu se gândesc la altceva în afară de carieră. Pălăvrăgesc întruna numai ca să se facă remarcați. Seamănă tare bine cu oportuniștii de stânga. Ar trebui să înceteze și ei cu tâmpeniile...*

Îmi aduc aminte de o scrisoare pe care am primit-o la un moment dat din partea unui membru al Tineretului Conservator născut pe undeva prin provincie. Flecarul cel nesuferit cu obrajii roșii mă știa doar din vedere, dar mi-a mărturisit toate detaliile planurilor sale de viitor.

Am câștigat deja 200 000 la bursă, iar acțiunile pe care le-am cumpărat merg în continuare foarte bine. Am douăzeci și patru de ani acum. Ambiția mea e ca la douăzeci și cinci să fiu membru în Consiliul Metropolitan, la treizeci în Dietă și la treizeci și cinci în guvern. Pe de o parte, vreau să dobândesc putere financiară prin acțiunile de la bursă și, pe de altă parte, vreau să mă fac remarcat prin participarea într-o facțiune a partidului ca șef al Biroului de Relații Publice de la Departamentul de Tineret, Filiala Sectorului Bunkyō. Eu, unul, cred în ideea promovării prin propriile merite, așa că de fiecare dată când merg la sediul central al partidului, discut cu cei din conducerea executivă pe picior de egalitate. Zilele trecute, la un restaurant oarecare, am dezbătut vreme de două ceasuri situația internațională și cea națională cu Secretarul General al partidului. I-am aruncat o grămadă de praf în ochi. Presupun că, pe vremea când eu am să fiu numit în Guvern, tu vei fi ajuns un om influent în grupurile extraparlamentare. Gândul acesta mă bucură nespus și de aceea am hotărât să încep corespondența cu tine. Îmi doresc să avem

discuții pline de miez. Dă-mi voie să te prezint președintelui Companiei Matsukawa pentru chestiuni legate de bursă și domnului Kikuyama, șeful Departamentului de Informare și Relații Publice al partidului, pentru chestiuni politice.

Scrisoarea lui m-a uimit și m-a șocat. Indivizii de genul ăsta sunt niște mitocani plini de idei preconcepute care se agață cu dinții de carieră. Uneori au loc ciocniri între indivizi de-ăștia și tinerii membri ai Căii Imperiale. Ei ne defăimează și ne jignesc, iar noi răspundem prin tăcere și prin priviri amenințătoare. Și e limpede că noi avem dreptate. Nu avem absolut nimic de câștigat din asocierea cu palavragiii ăștia. Nu avem de învățat decât de la șeful nostru. Nu citim decât cărțile pe care ni le recomandă șeful nostru. Așa dobândim înțelepciunea care ne dă putere. Nu e o înțelepciune vastă, ci doar o fărâmă de înțelepciune de aur, o credință de nestrămutat care e înfiptă adânc în capetele noastre precum un cui tare și fierbinte. Și care ne transformă la rându-ne în cuie tari și fierbinți. Eu mai ales, din seara aia de primăvară târzie când am trecut prin acea transformare hotărâtoare, învăț numai din cuvintele șefului și citesc numai cărțile pe care mi le împrumută șeful. Atât. Atât și nimic mai mult. Refuz orice altceva, cu ură și ostilitate.

Sunt convins că Sakakibara se ocupă de mine în mod special. Și cred că răspund pe măsură pasiunii cu care investește în mine. Astea sunt cuvintele lui: *Noi vârâm ideologie în tine ca și cum am turna sake într-o sticlă pregătită pentru asta. Și sticla ta nu se sparge. Licoarea asta pură și gustoasă nu se revarsă. Tu ești tânărul ales. Dreapta e o entitate aleasă. Cred că asta-i deja limpede ca lumina zilei până și pentru orbii de pe lumea asta. Asta-i justiție.*

Trec câteva săptămâni de la seara respectivă. Kunihiko Sakakibara vine în vizită la noi acasă ca să le transmită părinților că vrea să mă mut în sediul central al Căii Imperiale. Taică-meu, cu atitudinea lui tipică de liberalism american, îi spune că nu are de gând să mă împiedice să-mi găsesc propriul drum în viață atâta vreme cât asta nu produce neplăceri familiei. Și mai adaugă apoi câteva lingușeli la adresa lui Sakakibara, spunând că dacă e să mă implic într-o mișcare politică, atunci una bazată pe patriotism e mai sănătoasă decât coaliția roșie a studenților.

Îmi aduc aminte că tata a zis la un moment dat, în ciuda liberalismului său american, că poziția lui ca profesor ar fi șubrezită dacă fiu-său s-ar implica prea mult în mișcarea studențească. Așa că acum s-a liniștit.

Când mă uit la frate-meu, își întoarce privirea încurcat. Maică-mea, așa cum a făcut atunci când am rănit-o pe soră-mea, nu-mi spune nimic în față. Când Sakakibara îi cântă osanale pentru munca ei ca asistentă la spitalul Forțelor de Autoapărare, soră-mea îi răspunde că multe dintre colegele ei au citit cartea lui *Calea către adevărata iubire de Japonia și de japonezi.* Obrajii i s-au înroșit atât de tare, încât sunt aproape vulgari, iar vocea îi răsună atât de slab, încât parcă se aude dintr-o cască. Sakakibara mulțumește apoi întregii familii că a acceptat ca eu să mă mut la sediul central, își asumă responsabilitatea în privința mea pentru tot restul vieții, după care se retrage. Eu rămân în urmă cu familia, care vrea să afle de când am intrat într-o grupare de dreapta și cum de-am ajuns să cunosc asemenea oameni importanți. Le răspund cu o minciună care-i reduce la tăcere: *De când a început soră-mea să lucreze ca asistentă la spitalul Forțelor de Autoapărare. N-am mai putut să-i suport pe nemernicii care vorbesc de rău Forțele.* Devin conștient de faptul că am dobândit puterea de a-mi face praf toată familia cu o singură lovitură. N-au trecut decât cinci săptămâni de la ziua în care am împlinit șaptesprezece ani, când soră-mea m-a umilit și m-a făcut să plâng. Dar între timp s-a petrecut un miracol. Am devenit un alt om. M-am transformat.

Transformarea mea are consecințe și mai dramatice la școală. Acum că m-am înscris oficial în Calea Imperială, guralivul de Shintōhō și-a dat seama că știu despre el că n-a fost niciodată nimic mai mult decât un simpatizant al partidului. De atunci a devenit purtătorul meu de cuvânt și biograful meu. În accepțiunea lui, eu sunt de fapt de dreapta de ani buni, iar eșecul meu în cursa de 800 de metri, care pentru mine a fost o experiență atât de umilitoare, a reprezentat o expresie de dreapta a disprețului meu față de proful de educație fizică.

— În piața din fața gării Shinbashi, tipu' ăsta s-a luat în gură de unul singur cu vreo douăzeci de comuniști care veniseră acolo să jignească Dreapta. Kunihiko Sakakibara de la Calea Imperială

îl consideră succesorul lui. De-aia și locuiește acum la sediul central al partidului. E cu adevărat de dreapta, până-n adâncul sufletului.

În scurtă vreme, toți elevii din liceu află că sunt de dreapta și membru al Căii Imperiale. Asta provoacă un scandal imens în cancelarie. Dirigintele mă critică pentru povestea asta, iar eu îi răspund că dacă școala acceptă elevi cu opțiuni de stânga, atunci n-ar trebui să aibă o problemă cu cei de dreapta. Dacă vreunul dintre profi scapă vreo critică oricât de mică la adresa dreptei, îi dau de înțeles pe ocolite că aș putea să transmit cuvintele lui mai departe lui Sakakibara. Și mai indirect, fac diverse aluzii la puterea Căii Imperiale. Profii par și mai impresionați decât elevii de vorbăria demagogică a lui Shintōhō, așa că aluziile mele sunt destul de eficiente. Circulă un zvon că profu de istorie universală devine ultraconservator numai când vin și eu la oră.

În școală există însă și oameni care mă tratează cu ostilitate pentru că sunt de dreapta. Membrii Consiliului elevilor, care țin legătura cu uniunea studenților și plănuiesc să participe la demonstrații, mă provoacă la discuții. Dar câștig întotdeauna nefăcând altceva decât să revărs asupra lor îndoielile pe care le avusesem și eu la un moment dat cu privire la părerile liderilor stângii. Așa cum sora mea m-a zdrobit în seara aniversării mele, așa îi zdrobesc și eu pe ei acum. În plus, nu sunt deloc siguri pe ei când emit păreri despre pace, despre reînarmare, despre Uniunea Sovietică, despre China sau despre America. Nu trebuie decât să îi atac în punctele slabe. Și am întotdeauna un as în mânecă:

— În orice caz, în Japonia de azi majoritatea intelectualilor sunt de stânga. Dreapta e în minoritate. Dar eu prefer să țin partea fiilor de fermieri care intră în Forțele de Autoapărare pentru că n-au ce pune pe masă decât unei adunături progresiste de profi universitari cu renume. Profii au reputație și cred în ideologii, dar oare-i de-ajuns? Dacă profii voștri iubiți ar da fuga să facă un apel la ONU, poate c-ar pune capăt vreunui conflict local din Extremul Orient. Dar eu aleg să mă solidarizez cu bieții fii de fermieri care sunt uciși în alea două sau trei zile de armata de pe linia Syngman Rhee. În plus, după cum spune preaiubitul vostru

de Sartre, ce sens are să vorbești despre dreptate dacă n-ai intenția s-o pui în practică? Poate că sunt doar un individ prost și slab, dar sunt gata să-mi dau viața pentru mișcarea de tineret a dreptei. E măcar vreunul printre voi care să se fi înscris în Partidul Comunist și să i se dedice trup și suflet? Nu cumva aveți toți în cap să mergeți la Universitatea din Tokyo și să deveniți apoi șefi prin vreo mare companie?

Îmi aduc aminte că, la un moment dat, din spatele deșteptților ăstora palizi rămași fără cuvinte, Emiko Sugi cea arogantă mă privea cu niște ochi înflăcărați care trădau interesul față de mine.

— Băieții de dreapta de modă veche așa ca tine merg la Academia Militară, nu? m-a întrebat atunci.

Îi vorbesc lui Kunihiko Sakakibara despre dorința mea de a intra la Academia Militară, de a coagula un grup în jurul meu și de a acumula suficientă putere pentru a da până la urmă o lovitură de stat. Sakakibara îmi răspunde cu o expresie de satisfacție profundă care-mi face trupul să se înfierbânte de un sentiment intens de fericire.

Uniforma Căii Imperiale e inspirată din uniformele SS. Când o îmbrac și ies așa pe stradă, mă cuprinde aceeași fericire intensă. Mă simt de parcă am ajuns în paradis, iar trupul îmi e apărat de o armură impenetrabilă precum carapacea unui cărăbuș. Trupul urât, vulnerabil, slab și moale de dinăuntru e invizibil pentru ochii celorlalți. Înainte, de fiecare dată când cineva mă privea, mă înroșeam și mi se făcea frică. Eram cuprins de un dispreț de sine mizerabil și timorant. Prea conștient de propria persoană, mă simțeam legat de mâini și de picioare. Acum însă, în loc să vadă înăuntrul meu, ceilalți văd uniforma dreptei, care-i mai și înspăimântă. Sub scutul de nepătruns al uniformei dreptei pot să ascund pentru totdeauna sufletul ușor de rănit al unui tânăr. Nu îmi mai e rușine. Nu mai sufăr din pricina privirilor celorlalți. Și, treptat, senzația asta se amplifică tot mai mult, până în punctul în care ochii celorlalți nu-mi mai provoacă răni de rușine nici măcar când nu mai port uniforma, nici măcar când sunt gol.

Înainte, eram convins că dacă o să fiu prins masturbându-mă, o să mă sinucid de rușine și umilință. Era un conflict dramatic între puterea copleșitoare a privirii celorlalți și slăbiciunea extremă a propriei mele cărni rușinate și înspăimântate. Într-o

bună zi am însă o experiență hotărâtoare care pulverizează tensiunea acestui conflict și îl face să nu mai aibă absolut nici un sens.

Totul începe cu o conversație cu Sakakibara.

— Presupun că ai și tu dorințe sexuale din când în când, nu? Să nu le înăbuși, n-are rost. Vrei să te culci cu o femeie?

— Nu, nu vreau.

— Păi atunci, hai să facem așa. Du-te la baia turcească și pune-o pe una dintre femeile de-acolo să-ți frece bărbăția. Ia banii ăștia și du-te.

La început nu-mi vine să cred că așa ceva e posibil. Nu-mi vine să cred că rușinea mea a fost smulsă cu totul din rădăcini. Un camarad îmi spune să mă duc în uniformă. Statutul Căii Imperiale stipulează că uniforma oficială nu poate fi purtată decât în timpul zilei, dar mă tulbură faptul că e noapte, așa că îi urmez sfatul.

Înveșmântat în armura mea de dreapta, intru pe ușile de sticlă colorată într-o baie turcească din vechiul cartier roșu din Shinjuku. În loc să am o erecție, sunt palid și descumpănit ca un biet copil care urmează să primească o pedeapsă cruntă. Pentru prima dată de când am intrat în partid, îl urăsc pe șef. Atunci însă, uniforma Căii Imperiale devine o osie solidă care mă susține, mai grea decât un costum de scufundări cu tălpi din plumb. Instantaneu, îmi dau seama că pentru ceilalți armura dreptei e ceva care inspiră mai multă frică decât o cămașă de forță din piele.

Fata are părul vopsit într-un blond spălăcit, dar un corp frumos. Nu poartă nimic altceva în afară de sutien și niște pantaloni scurți albi. Mă conduce într-un salon privat cu pereții vopsiți în roz. Vreme de exact cinci secunde se uită fix la uniforma mea în lumina becului fără abajur, ud de la aburi. Pe chip i se așterne o grimasă de dispreț și își coboară privirea. N-o mai ridică niciodată. Mă dezbrac. Pentru prima dată în viață sunt gol în fața ochilor cuiva. Ba mai mult, în fața ochilor unei fete tinere. Simt în sfârșit că trupul meu gol și firav, cu mușchi abia înmuguriți, e acoperit de un blindaj gros, ca un tanc. E blindajul dreptei. Am o erecție enormă. Sunt un bărbat cu bărbăția (așa i-a spus Kunihiko Sakakibara, *bărbăție*) ca o țepușă de fier înroșită

în foc, gata să străpungă vaginul intact al unei mirese. O să-mi păstrez erecția asta toată viața. Ăsta-i miracolul pe care, mânjit de lacrimi, mi l-am dorit în ziua când am împlinit șaptesprezece ani. Toată viața mea o să fie un orgasm. Corpul meu, sufletul meu, eu cu totul o să fiu într-o erecție continuă.

Prin junglele din America de Sud există un trib în care bărbații au tot timpul erecție. Îngrijorați că sexul lor i-ar putea împiedica la vânătoare sau la război, zeii l-au lipit de burtă ca la câini. Eu sunt un *Seventeen* din tribul lor.

Fata mă conduce în baia de aburi, mă spală, mă clătește, mă bagă în cadă, mă șterge bine cu un prosop, mă dă cu talc și mă pune apoi să mă întind pe un pat care seamănă cu o targă mobilă dintr-un cabinet medical. În timpul masajului, începe să-mi mângâie bărbăția cu blândețe, fără să rostească nici un cuvânt. În tăcere, ca și cum s-ar ruga unui zeu, îmi belește prepuțul deformat din pricina obiceiului meu de-a mă masturba. Vârfurile degetelor îi sunt temătoare, sfioase.

Stau întins pe spate, trufaș ca un rege. Fata se înroșește de rușine, de parcă ar comite vreo faptă reprobabilă. Îmi aduc aminte câteva versuri dintr-un poem pe care l-am găsit într-o carte de-a soră-mii și l-am copiat într-o scrisoare pentru Emiko Sugi. Până la urmă am rupt scrisoarea.

Stand on the highest pavement of the stair –
Lean on a garden urn –
Weave, weave the sunlight in your hair –
Clasp your flowers to you with a pained surprise [7]–

Bărbăția mea e lumina soarelui. Bărbăția mea e o floare. Sunt cuprins de plăcerea unui orgasm intens. Văd din nou ființa de aur plutind pe cerul întunecat. Ah, ah, ah! Majestatea Sa Împăratul! Majestatea Sa Împăratul, soarele scânteietor!…

Când îmi revin din viziunea asta isterică, îmi văd sperma împrăștiată pe obrajii fetei ca niște lacrimi sclipitoare. În loc să

[7] Fragment din poemul *La figlia che piange* de T.S. Eliot: „Să te oprești în capul scărilor pe terasa cea mai de sus / Și sprijinită de urna aceasta de grădină – / Joacă-ți, joacă-ți soarele în păr – / Strânge-ți la piept florile, speriată și îndurerată –”. Trad. de Mircea Ivănescu, în T.S. Eliot, Opere poetice 1909-1962, Editura Humanitas Fiction, 2011.

simt obișnuita disperare de după masturbare, sunt cufundat într-o bucurie triumfătoare. Nu-i adresez nici măcar un cuvânt acestei sclave în răstimpul cât îmi pun la loc uniforma Căii Imperiale. Asta e atitudinea corectă.

În seara asta am învățat trei lecții: eu, tânărul de dreapta, am învins complet ochii celorlalți; eu, tânărul de dreapta, am dreptul să comit orice cruzime asupra celorlalți mai slabi; eu, tânărul de dreapta, sunt fiul Majestății Sale Împăratul.

Sunt mistuit de dorința pătimașă de a afla mai multe despre Majestatea Sa Împăratul. Până acum am fost convins că singurii care au vreo legătură cu Împăratul sunt cei care hotărâseră să moară pentru el în război, cei din generația anterioară celei a lui frate-meu. De fiecare dată când auzeam pe cineva din generația războiului vorbind despre Împărat, simțeam gelozie și antipatie. Dar asta a fost o greșeală. Căci eu sunt fiul Dreptei. Sunt fiul Majestății Sale Împăratul.

Încep să petrec mult timp în biblioteca lui Kunihiko Sakakibara căutând cărți care să-mi ofere informații despre Majestatea Sa. Citesc *Cronicile întâmplărilor de demult*. Citesc *Antologia de poeme scrise de Împăratul Meiji*. Citesc cărțile care au servit de manuale predecesorilor mei din rândurile Soldaților Divini și ale Institutului Marelui Orient[8]. Citesc *Mein Kampf.* Apoi, la sugestia lui Sakakibara, citesc *Absolutismul imperial și influența sa* de Masaharu Taniguchi. Sunt profund mișcat, pentru că în cartea asta găsesc ceea ce căutam. Îmi însușesc principiul cel mai important din ea: *Devotamentul și egoismul sunt incompatibile*.

Da, așa e, mă gândesc înfierbântat. Devotamentul și egoismul sunt incompatibile! Din cauza egoismului meu, am fost un prizonier al neputinței, neliniștit și înspăimântat de moarte, și n-am reușit să înțeleg lumea reală. Egoist, am fost mereu cuprins de o anxietate insuportabilă, pentru că îmi simțeam eul bizar și plin de contradicții, *umflat* de incoerență, ambiguitate și obscenitate. De fiecare dată când făceam ceva, mă întrebam dacă nu cumva era alegerea greșită. Anxietate, mereu anxietate. Insuportabilă. Însă devotamentul e incompatibil cu egoismul. Da, ăsta-i adevărul. O să mă dezbar de egoism și o să mă dedic trup și suflet Majestății Sale. O să mă dezbar de egoism, o să mă

[8] Mișcări de extremă dreapta din Japonia anilor 1930-1940.

dezbar complet de mine însumi!

Simt cum pâcla contradicțiilor care m-au chinuit până acum e împrăștiată de flăcări. Pâcla care mi-a răpit încrederea în mine dispare odată cu toate contradicțiile. Pâcla se risipește cu totul. Majestatea Sa Împăratul mi-a poruncit să mă dezbar de pâcla egoismului, și m-am dezbărat. Eu ca individ am murit. Egoismul a murit. Am devenit un fiu al Împăratului fără nici o fărâmă de egoism. În clipa când mi-am masacrat egoismul, în clipa când mi-am ferecat sinele într-o temniță, am renăscut ca fiu al Împăratului fără nici o anxietate. Mă simt eliberat. Anxietatea celor care trebuie să facă o alegere îmi e deja străină. Majestatea Sa Împăratul face alegerile. Pietrele și copacii nu cunosc neliniștea, nu se pot prăbuși în anxietate. Dezbărându-mă de egoism, am devenit o piatră, un copac al Majestății Sale. Nu cunosc neliniștea, nu mă pot prăbuși în anxietate. Simt că pot trăi mai departe fără nici o povară. Simt că pot înțelege complet și foarte simplu lumea reală care înainte îmi părea complicată și incomprehensibilă. Da, așa e. Așa e, devotamentul și egoismul sunt incompatibile. Fericirea supremă a celui care s-a dezbărat de egoism e devotamentul!

Realizez că, dintr-odată, am scăpat de frica de moarte. Moartea, care cândva mă făcuse să tremur disperat de frică, mi se pare acum complet lipsită de sens. Acum frica nu mai poate fi declanșată de nimic. Chiar dacă mor, nu o să dispar. Nu sunt altceva decât o frunză tânără în marele copac al eternității care este Majestatea Sa Împăratul. N-o să pier niciodată! Am învins frica de moarte! Ah, Majestate, ești zeul meu, ești soarele meu, ești eternitatea mea. Majestate! Numai prin tine am început să trăiesc cu adevărat!

Mi-am atins scopul, așa că ies din biblioteca lui Kunihiko Sakakibara. Nu mai am nevoie de cărți. Încep să mă dedic practicării de karate și judo. Pe echipamentul meu de antrenament Sakakibara scrie cu mâna lui: *Șapte vieți în slujba țării. Trăiască Majestatea Sa Împăratul!*

Cred că e momentul să-mi spun mie însumi cuvintele pe care le-a rostit Sakakibara cândva: *Tu ești cel ales, tânărul cu suflet japonez adevărat.*

Luna mai. Stânga organizează regulat demonstrații în fața

Dietei. Entuziast, mă alătur Organizației de Tineret a Căii Imperiale. Muncitori roșii, studenți roșii, intelectuali roșii, actori roșii – să-i lovim, să-i rupem în bătaie, să-i alungăm!

Regulile de fier ale Organizației noastre de Tineret se inspiră din discursul pe care nazistul Himmler l-a ținut, cu răgete de leu, la un congres al tinerilor ofițeri SS la Poznań pe 4 aprilie 1943.

Unu: loialitate. Doi: supunere. Trei: curaj. Patru: sinceritate. Cinci: onestitate. Șase: camaraderie. Șapte: fericire responsabilă. Opt: sârguință. Nouă: abstinență de la alcool. Zece: ceea ce contează pentru noi și ceea ce reprezintă datoria noastră sunt Împăratul nostru și patriotismul nostru. Nu trebuie să ne pierdem vremea cu nimic altceva.

Să-i călcăm în picioare pe roșii, să-i doborâm, să-i înjunghiem, să-i sugrumăm, să-i ardem!

Mă lupt ca un erou. Îmi învârt ghioaga de ură în fața studenților. Șarjez cu sabia mea de lemn îndreptată cu ostilitate către un grup de femei. Îi calc pe toți în picioare, îi alung.

Sunt arestat de nenumărate ori, dar imediat ce sunt eliberat, îmi reiau atacurile asupra mulțimii care demonstrează. Sunt arestat din nou, apoi din nou eliberat.

Douăzeci de membri ai Tineretului Căii Imperiale se înfruntă cu zece mii de demonstranți de stânga. Dintre toți, eu sunt cel mai eroic, cel mai feroce. Sunt un *Seventeen*, mai de dreapta decât toți ceilalți. Croindu-mi drum prin luptele din miez de noapte, sunt singurul *Seventeen* fericit care îl vede pe Împărat, strălucitor, cu reflexii scânteietoare de aur, întrupându-se din bezna acestei nopți sumbre și intense, pline de insulte, de urlete și de țipete de durere și frică.

O ploaie măruntă începe să cadă. Zvonul că o studentă a murit reduce imediat la tăcere mulțimea descumpănită. Cu ochii în lacrimi, bătuți de ploaie și doborâți de nesiguranță, de tristețe și de oboseală, studenții țin un moment de reculegere pentru ea. Exact atunci eu am orgasmul unui violator. Îi jur viziunii mele de aur că am să-i măcelăresc pe toți, până la ultimul. Sunt singurul *Seventeen* fericit.